

SUBOTNA ŠKOLA
www.subotnaskola.org

*Misionska
poruka*

2015. godina

I tromesečje

1. subota, 03. januar 2015.

Umesto Hrista

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 7-8)

U svakom razdoblju istorije ovoga sveta, Bog je imao svoje ljude kojima je govorio: »Vi ste moji svedoci!« U svim vremenima bilo je odanih ljudi, koji su prikupljali zrake svetlosti koje su obasjavale njihov životni put i koji su prenosili narodu Božje poruke. Enoh, Noje, Mojsije, Danilo, i dugi niz patrijaraha i proroka – svi oni bili su propovednici pravednosti. Nisu bili nepogrešivi, bili su slabi, pogrešivi ljudi; ali je Gospod radio preko njih sve dok su bili odani Njegovoj službi.

Od dana svoga uznesenja, Hristos, veliki Poglavar Crkve, unapređivao je svoje delo u svetu preko svojih izabranih poslanika, preko kojih je govorio sinovima ljudskim, i služio njihovim potrebama. Položaj onih koje je Bog pozvao da rečju i poučavanjem rade na izgradnji Njegove Crkve je položaj svečane odgovornosti. Umesto Hrista oni treba da pozivaju ljude i žene da se pomire s Bogom, a svoju misiju mogu da obave jedino ako prime mudrost i silu odozgo.

Božji propovednici su simbolički predstavljeni sa sedam zvezda, kojima Onaj koji je prvi i poslednji posvećuje svoje posebno staranje i pruža zaštitu. Blagotvorni uticaji koji treba da se obilno osećaju u Crkvi, povezani su s tim Božjim propovednicima, koji treba da predstavljaju Božju ljubav. Zvezde na nebu su pod Božjom upravom. On ih ispunjava svetlošću. On vodi i usmerava njihovo kretanje. Kada to ne bi činio, one bi postale zvezde padalice. Tako je i s Njegovim propovednicima.

Oni su samo oruđa u Njegovoj ruci, a svako dobro koje čine je učinjeno Njegovom snagom.

Da bi uvećao Hristovu slavu On čini da Njegovi propovednici, delovanjem Svetog Duha, donesu veći blagoslov Crkvi nego što ga zvezde donose ovome svetu. Spasitelj treba da bude njihova uspešnost. Ako budu gledali na Njega, kao što je On gledao na svoga Oca, oni će činiti Njegova dela. I dok se budu oslanjali na Boga, On će im dati svoj sjaj da njime obasjaju svet.

2. subota, 10. januar 2015.

Duhovni stražari

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 8-9)

Hristovi propovednici su duhovni čuvari naroda koji je poveren njihovom staranju. Njihov posao je upoređen s poslom stražara. U stara vremena, stražari su se često postavljali na zidine gradova, i odande, s visokog mesta, mogli su da posmatraju važne tačke koje su se morale čuvati i da upozoravaju na približavanje neprijatelja. Od njihove budnosti zavisila je sigurnost svih stanovnika u gradu. U ugovorenim razmacima od njih se zahtevalo da pozivaju jedni druge da bi bili sigurni da su svi budni i da se nijednome od njih nije dogodilo nikakvo zlo. Uzvik dobrog raspoloženja ili upozorenja na opasnost prenosio se od jednog do drugog, svaki od njih je ponavljao poziv sve dok ne bi odjeknuo oko celog grada.

Svakom propovedniku Gospod objavljuje: »A tebe, sine čovečji, tebe postavih stražarem domu Izrailjevu; slušaj, dakle, riječ iz Mojih usta i opominji ih od Mene. Kada rečem bezbožniku: bezbožniče, poginućeš, a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se prođe puta svojega, taj će bezbožnik poginuti za svoje bezakonje, ali ću krv njegovu tražiti iz tvoje ruke. Ako li ti opomeneš bezbožnika da se vrati sa svoga puta, a on se ne vrati sa svoga puta, on će poginuti za svoje bezakonje, a ti ćeš sačuvati dušu svoju.« (Jezekilj 33,7-9)

Ove reči proroka objavljuju svečanu odgovornost koja počiva na plećima onih koji su postavljeni za čuvare Crkve, pristave tajni Božjih. Oni moraju da stoje kao stražari na zidinama Siona, da oglašavaju zvuke upozorenja prilikom približavanja neprijatelja. Ako iz bilo kog razloga

njihova čula postanu tako otupela da ne mogu da prepoznaju opasnost, i ako zbog njihovog propusta da opomenu narod ljudi propadnu, Bog će iz njihovih ruku zahtevati krv onih koji su izgubljeni.

Stražari na zidinama Siona su uživali prednost da žive u Božjoj blizini i da budu tako osetljivi na uticaj Njegovog Duha, da On može da radi preko njih, da opominje grešnike na opasnost koja im pretila i da im ukaže na sigurna mesta. Kao izabranici Božji, zapečaćeni krvlju posvećenja, oni treba da izbjavaju ljude i žene od propasti koja im pretila. Oni treba da verno upozoravaju svoje bližnje na sigurne posledice prestupa i treba da čuvaju interese Crkve. Ni u jednom trenutku njihova budnost ne sme da popusti. Njihovo delo zahteva ulaganje svih sposobnosti njihovog bića. Njihovi glasovi treba da se podignu kao zvuci trube i nikada ne sme da odjekne nijedan kolebljiv, nejasan ton. Oni ne treba da rade za platu, već zato što ne mogu drukčije, zato što shvataju da za njih nema budućnosti ako ne propovedaju Jevanđelje.

3. subota, 17. januar 2015.

Primeri ljudske nepokolebljivosti

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 11-12)

Božje sluge ne primaju nikakve časti ni priznanja od sveta. Stefan je bio kamenovan zato što je propovedao Hrista i to raspetoga. Pavle je bio bačen u tamnicu, bičevan, kamenovan i na kraju ubijen zato što je bio verni glasnik Boga neznabošcima.

Apostol Jovan je bio prognan na ostrvo Patmos, »za reč Božju i za svedočanstvo Isusa Hrista« (Otkivenje 1,9). Ovi primeri ljudske nepokolebljivosti u sili božanske moći predstavljaju svedočanstvo svetu o verodostojnosti Božjih obećanja, o Njegovoj stalnoj prisutnosti i okrepljujućoj blagodati.

Nikakva nada u slavnu besmrtnost ne osvetljava budućnost Božjih neprijatelja. Veliki vojni zapovednik je porobljavao na rode, uzdrmao je armije pola sveta, ali je umro razočaran i u izgnanstvu. Filozof koji je u mislima obuhvatio celi svemir, primećujući na sve strane ispoljavanje Božje sile, uživajući u njihovom skladu, često propušta da prepozna u svim tim čudesnim zbivanjima Ruku koja je stvorila sve to. »Čovek u

časti, ako nije razuman, izjednačice se sa stokom koju kolju.« (Psalam 49,20) Međutim, Božji heroji vere su naslednici veće vrednosti od bilo kog zemaljskog blaga – nasledstva koje će zadovoljiti čežnje svake duše. U svetu oni mogu da budu nepoznati i nepriznati, ali u nebeskim knjigama oni stoje kao građani Neba, i biće im dodeljena jedna uzvišena veličina – večna slava.

Najveće delo, najplemenitije nastojanje, koga ljudi mogu da se prihvate, je da ukažu grešnicima na Jagnje Božje. Pravi propovednici su Gospodnji saradnici u izvršavanju Njegovih namera. Bog im govori: Idite, poučavajte, propovedajte Hrista! Naučite i obrazujte sve koji ne znaju o Njegovoj blagodati, Njegovoj dobroti, i Njegovoj milosti. Poučite ljude! »Kako će, dakle, prizvati koga ne verovaše? A kako će verovati koga ne čuše? A kako će čuti bez propovednika?« (Rimljanima 10,14)

»Kako su krasne na gorama noge onoga koji nosi dobre glase, koji oglašuje mir, koji javlja dobro, oglašuje spasenje, govori Sionu: Bog tvoje caruje!« »Klikujte i pevajte, razvaline Jerusalimske, jer Gospod uteši narod svoj, izbavi Jerusalim. Zagali Gospod svetu mišicu svoju pred svim narodima, da vide svi krajevi zemaljski spasenje Boga našega.« (Isaija 52,7.9.10)

Radnici koji rade za Hrista nikada ne smeju da misle, a još manje da govore, o neuspehu svoga rada. Gospod Isus je naša uspešnost u svemu; Njegov Duh treba da bude naše nadahnuće; i ako budemo stavili sebe u Njegove ruke da budemo kanali svetlosti, naša sredstva da činimo dobro nikada se neće iscrpiti. Mi možemo uzimati iz Njegove punine i dobijati udeo u onoj blagodati koja je bezgranična.

4. subota, 24. januar 2015.

Polje je svet

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 14-16)

Idući pokraj mora Galilejskog vide dva brata, Simona koji se zove Petar, i Andriju, brata njegovu, gde među mreže u more, jer bejahu ribari. I reče im: hajdete za Mnom i učiniću vas lovcima ljudskijem. (Matej 4,19-20) I otišavši odatle, vide druga dva brata, Jakova Zavedejeva i Jovana, brata njegovu, u lađi sa Zavedejem, ocem njihovim, gde krpe

mreže svoje, i pozva ih. A oni u taj čas ostaviše lađu i oca svojega i za Njime otidoše.« (Matej 4,18-22)

Neodložna, безусловna poslušnost ovih ljudi, bez obećanja o nagradi, izgleda jedinstvena; ali, Hristove reči su predstavljale poziv koji je imao u sebi prinudnu snagu. Hristos je želeo da te skromne ribare, povezavši ih sa sobom, učini sredstvom da se ljudi izvuku iz službe Sotoni i stave u službu Bogu. U tom delu oni će postati Njegovi svedoci, koji će svetu odneti Njegovu istinu, nepomešanu s tradicijama i mudrovanjima ljudi. Izgrađujući Njegove vrline, hoćeći i radeći s Njim, trebalo je da se osposobe da postanu lovci ljudi.

I tako su prvi učenici bili postavljeni da obavljaju evanđeosku službu. Tri godine su radili zajedno sa Spasiteljem, sledeći Njegova učenja, Njegova dela isceljenja i Njegov primer, osposobljavajući se da nastave delo koje je On započeo. Jednostavnom verom, neporočnom i poniznom službom, učenici su se osposobili da nose odgovornosti u Božjem delu.

Postoje pouke koje treba da naučimo na temelju iskustva apostola. Ti ljudi su bili kao čelik verni načelima. To su bili ljudi koji nisu malaksavali niti se obeshrabrivali. Bili su puni poštovanja prema Bogu i revnosti za Boga, puni plemenitih namera i težnji. Oni su po svojoj prirodi bili isto tako slabi i bespomoćni kao bilo ko od onih koji sada rade u delu, ali su celo svoje poverenje poklonili Bogu. Imali su bogatstvo, ali se ono sastojalo od umne i duševne kulture; a to može da ima svako kome je Bog prvi, poslednji i najbolji u svemu. Dugo su se trudili da nauče pouke koje su dobijali u Hristovoj školi nisu se trudili uzalud. Oni su se povezali s najmoćnijom od svih sila, i neprestano su čeznuli za dubljim, višim i širim razumevanjem večnih stvarnosti, da bi mogli uspešnije da predstave riznice istine svetu kome su bile neophodne.

Radnici takvog karaktera potrebni su i sada, ljudi koji će se bezrezervno posvetiti radu na predstavljanju Božjeg carstva svetu koji je ogrezao u bezakonju. Svetu su potrebni misaoni ljudi, načelni ljudi, ljudi koji neprestano rastu u razumevanju i razboritosti. Postoji velika potreba za ljudima koji se mogu poslužiti štampom na najbolji mogući način tako da istina dobije krila i da poleti u svaki narod i jezik i pleme.

5. subota, 31. januar 2015.

Jevanđelje u svaku zemlju I.

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 16-17)

Svetlost istine treba da zasvetli na svakom mestu tako da srca mogu da budu probuđena i obraćena. Jevanđelje treba da se propoveda u svim zemljama. Božje sluge treba da rade u mestima blizu i daleko, proširujući obrađene delove vinograda i da idu u daleke krajeve. Oni treba da rade dok je dan, jer dolazi noć kada niko neće moći da radi. Grešnike treba upućivati na Spasitelja koji je podignut na krst, i iz mnogih grla treba da odjekne poziv: »Gle Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta!« (Jovan 1,29) Crkve treba da se organizuju u pravljenju planova rada vernika novoorganizovanih crkava. Kada radnici budu krenuli ispunjeni revnošću i ljubavlju Božjom, crkve u zemlji će oživeti, jer će svaki vernik crkve biti duboko zainteresovan za uspeh radnika.

Potrebni su nam ozbiljni, požrtvovani ljudi i žene, koji će izlaziti pred Boga s velikom vikom i suzama i moliti se za duše koje se nalaze na ivici propasti. Nema žetve bez sejanja semena, nema rezultata bez napora. Avraam je bio pozvan da izađe iz svog doma, da bude svetlonoša neznabošcima. I bez pogovora je poslušao. »I iziđe ne znajući kuda ide.« (Jevrejima 11,8) I danas Božje sluge treba da idu kuda ih On šalje, oslanjajući se na Njega da ih vodi i da im pokloni uspeh u radu.

Strašno stanje u svetu izgleda da ukazuje da je Hristova smrt bila skoro uzaludna i da je sotona pobedio. Velika većina stanovnika ove planete se odlučila da bude odana neprijatelju. Međutim, mi nismo bili prevareni. Uprkos prividnoj pobedi sotone, Hristos vodi napred svoje delo u Nebeskom svetilištu i na Zemlji. Božja Reč opisuje pokvarenost i bezakonje koje će postojati u svetu u vreme posletka. Dok gledamo kako se ovo proročanstvo ispunjava, naša vera u konačnu pobedu Hristovog carstva treba da ojača; i zato krenimo napred s obnovljenom hrabrošću da obavimo posao koji nam je dodeljen.

Svečana, sveta poruka opomene mora se objaviti u najtežim područjima i u najgrešnijim gradovima, u svakom mestu u kome svetlost velike trostruke evanđeoske poruke još nije odjeknula. Svako treba da čuje poslednji poziv na svadbenu večeru Jagnjetovu. Od grada do grada, od mesta do mesta, od zemlje do zemlje, poruka sadašnje istine treba da bude objavljena, ne

sa spoljašnjim sjajem, već u sili Duha. I dok božanska načela, zbog kojih je naš Spasitelj došao na ovaj svet da ih uzdigne rečju i životom, budu predstavljena u jednostavnosti Jevanđelja, osetiće se sila te poruke. U ovo vreme, novi život, koji dolazi iz Izvora života, treba da uzme pod svoju vlast sve radnike. O, kako malo shvatamo širinu naše misije! Nama je neophodna vera, koja je ozbiljna i odlučna, i hrabrost koja je nepokolebljiva. Naše vreme za rad je kratko, i zato treba da radimo sa neumornom revnošću.

6. subota, 07. februar 2015.

Jevanđelje u svaku zemlju II.

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 17-19)

»A njiva je svet!« (Matej 13,38) Mi razumemo šta znači ova izreka bolje od apostola koji su dobili nalog da propovedaju Jevanđelje. Ceo svet je nepregledno misionarsko polje i mi, koji već dugo poznajemo evanđeosku poruku, treba da se ohrabrimo mišlju da su ta polja, nekada tako teško dostupna, sada postala lako pristupačna. Zemlje koje su sve do sada bile zatvorene za Jevanđelje, otvaraju svoja vrata i mole da im se objasni Božja Reč. Carevi i knezovi otvaraju svoja dugo zatvorena vrata, pozivajući glasnike krsta da uđu. Žetva je zaista velika. Samo će večnost pokazati rezultate dobro usmerenih napora koji se sada ulažu. Proviđenje ide pred nama, i Beskrajna sila radi zajedno s ljudskim naporima. Zaista mora da su slepe oči koje ne vide Gospodnje delovanje i gluve uši koje ne čuju poziv Vernog pastira svojim ovcama.

Hristos čezne da proširi svoj uticaj na svaki ljudski um. On čezne da utisne svoj lik i karakter u svaku dušu. Dok je On bio na ovoj Zemlji, bio je gladan ljubavi i saradnje da se Njegovo carstvo proširi i da obuhvati ceo svet. Ova Zemlja je Njegovo otkupljeno vlasništvo i On bi želeo da ljudi budu slobodni, neporočni i sveti. Spasitelj »mesto određene sebi radosti pretrpe krst, ne mareći za sramotu« (Jevrejima 12,2). Njegovo zemaljsko hodočasništvo je razveseljavala misao da sve ove muke neće pretrpeti uzalud, već da će ponovo zadobiti ljude da postanu verni Bogu. I postoje pobeđe koje tek treba da se postignu zahvaljujući krvi koja je prolivena za svet i koje će doneti večnu slavu Bogu i Jagnjetu. U nasledstvo će mu

biti dati neznabošci, a najudaljeniji krajevi zemlje u vlasništvo. Hristos će videti trud duše svoje i biće zadovoljan (vidi Isaija 53,11).

»Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja i slava Gospodnja obasja te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode, a tebe će obasjati Gospod i slava njegova pokazaće se nad tobom. I narodi će doći k videlu tvome i ka svetlosti koja će se obasjati. Podigni oči svoje unaokolo i vidi; svi se skupljaju i idu k tebi, sinovi će tvoji izdaleka doći, i kćeri tvoje nosiće se u naručju. Tada ćeš videti i obradovaćeš se i srce će ti se udiviti i raširiti, jer će se k tebi okrenuti mnoštvo morsko, i sila naroda doći će k tebi.« (Isaija 60,1-5) »Jer kao što iz zemlje raste bilje i u vrtu niče što se posije, tako će Gospod Bog učiniti da nikne pravda i pohvala pred svim narodima.« (Isaija 61,11)

Nalog upućen učenicima upućen je i nama. Danas, kao i onda, raspeti i vaskrsli Spasitelj treba da bude uzdignut pred onima koji su bez Boga i bez nade u svetu. Gospod poziva pastore, učitelje i evanđeliste. Njegove sluge treba da objavljuju vest spasenja od vrata do vrata. Vesti o pomilovanju u Hristu treba da budu odnesene svakom jeziku i plemenu, kolenu i narodu. Ova vest ne sme da se objavljuje beživotnim, mlakim rečima, već jasnim i odlučnim izrazima. Stotine čekaju da čuju opomenu da spasu svoj život. Svetu je neophodno da u hrišćanima vidi dokaz sile hrišćanstva. Neophodne su poruke milosti ne samo na nekim mestima, već po celom svetu!

Onaj koji sagleda Spasiteljevu neuporedivu ljubav oplemeniće se u svojim mislima, očistiti u srcu i preobraziti u karakteru. On će izaći da postane videlo svetu, da bar u nekoj meri odražava tu tajanstvenu ljubav. Što više budemo razmišljali o Hristovom krstu, to ćemo potpunije prihvatati jezik apostola kada je rekao: »A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista!« (Galatima 6,14)

7. subota, 14. februar 2015.

Odgovornost za duše

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 20-21)

Božje sluge moraju da uspostave usko zajedništvo s Hristom, da slede Njegov primer u svemu – u neporočnosti života, u samoodricanju,

u dobročinstvu, u marljivosti, u istrajnosti. Njihova prva briga treba da bude zadobijanje duša za Božje carstvo. Žalosni zbog greha i puni strpljive ljubavi, oni moraju da rade kao što je Hristos radio, ulažući odlučne, ne prekidne napore.

Džon Velš, propovednik Jevanđelja, osećao je tako veliku odgovornost za duše, da je često ustajao usred noći da pošalje Bogu svoje molitve za njihovo spasenje. Jednom prilikom, njegova žena ga je preklinjala da čuva svoje zdravlje i da se ne izlaže takvim naporima. Njegov odgovor je glasio: »O, ženo, odgovoran sam za tri hiljade duša, a dobro znam kako je s njima!«

U jednom gradu u Novoj Engleskoj kopali su bunar. Kada je posao bio skoro završen, i dok se jedan čovek još nalazio na njegovom dnu, zemlja se obrušila i pokopala ga. Smesta je upućen poziv u pomoć i trgovci, farmeri, mehaničari, pravnici, bez daha su požurili da ga izbave. Užad, lestvice, lopate i ašovi našli su se u revnim, spremnim rukama. »Spasite ga, spasite ga«, bio je sveopšti uzvik.

Ljudi su radili s očajničkom energijom, sve dok znoj ni je potekao s njihovih čela i njihove ruke zadrhtale od iscrpljenosti. Na kraju su uspeli da proguraju cev u dubinu i da kroz nju zatraže od čoveka da odgovori da li je još živ. Čuli su odgovor: »Živ sam, ali požurite! Strašno je biti ovde dole!« S uzvikom radosti obnovili su svoje napore, i kada su konačno stigli do njega i spasli ga, radosna vika kao da je dopirala do nebesa. »Spasen je«, odjekivalo je kroz sve gradske ulice.

Da li je to bila suviše velika revnost i zainteresovanost, suviše veliko oduševljenje, da bi se spasao samo jedan čovek? Svakako da nije; ali šta je gubitak zemaljskog života kada se uporedi s gubitkom jedne duše? Ako će mogućnost gubitka jednog života probuditi u ljudskim srcima tako intenzivna osećanja, zar ne bi trebalo da i gubitak jedne duše probudi mnogo dublju želju kod ljudi koji tvrde da shvataju opasnost u kojoj se nalaze oni koji su daleko od Hrista? Zar ne bi trebalo da Božje slugе pokažu isto tako veliku revnost u radu za spasenje duša kao što su je pokazali ljudi spasavajući život tog jednog čoveka zatranog u bunaru?

8. subota, 21. februar 2015.

Gladni hleba života

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 21-22)

Jedna pobožna žena jednom je kazala: »O, kada bismo mogli da slušamo čisto evanđelje kao što se nekada propovedalo s naših propovedaonica! Naš propovednik je dobar čovek, ali on ne shvata duhovne potrebe naroda! On ukrašava krst na Golgoti prekrasnim cvećem, koje prikriva svu sramotu, prikriva sva poniženja. Moja duša je gladna hleba života. Kako bi osvežavajuće delovalo na stotine duša sličnih meni da slušaju nešto jednostavno, jasno i biblijsko, nešto što će nahraniti naše srce!«

Postoji potreba za ljudima vere koji će, ne samo propovedati, već i služiti narodu. Potrebni su ljudi koji svakoga dana hode s Bogom, koji imaju živu vezu s Nebom, čije reči imaju silu da osvedoče srca. Propovednici treba da rade ne zato da pokažu svoje sposobnosti i inteligenciju, već da istina kao strela Svemogućeg može da probije svoj put do duše.

Neki propovednik, pošto je izneo biblijsku raspravu koja je dovela do dubokog osvedočenja jednog od njegovih slušalaca, bio je suočen sa sledećim pitanjem: »Da li zaista verujete to što ste propovedali?«

»Svakako«, glasio je njegov odgovor.

»Ali, da li je to zaista tako«, nastavio je zainteresovani slušalac.

»Svakako«, rekao je propovednik, uzimajući Bibliju u ruke.

Onda je čovek uzviknuo: »O, ako je to zaista istina, šta mi da činimo?«

»Šta mi da činimo«, pomislio je propovednik. »Mi?« Šta je to čovek hteo da kaže? Međutim, pitanje je prodrlo sve do dubine njegove duše. Otišao je da razgovara s Bogom i da čuje šta treba da čini. I dok se molio, neobičnom snagom zaokupila ga je smisao da svečane istine o večnosti mora da predstavi svetu koji umire. Tri sedmice njegovo mesto za propovedaonicom bilo je prazno. Tražio je odgovor na pitanje: »Šta mi da činimo?«

Propovednik se vratio svom poslu pomazan Svetim Duhom. Shvatio je da je njegovo dotadašnje propovedanje ostavljalo nedovoljan utisak na srca njegovih slušalaca. Sada je osećao na svojoj duši strašnu odgovornost za duše. I kada se pojavio na propovedaonici, nije više bio sam. Pred

njim je bilo veliko delo koje se moralo obaviti, ali je znao da ga Bog neće izneveriti. Pred svojim slušaocima uzdigao je Spasitelja i Njegovu neizmernu ljubav. Bilo je to otkrivenje Božjeg Sina i probuđenje se proširilo i po okolnim crkvama.

9. subota, 28. februar 2015.

Naši izgledi

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 23-24)

Mi se približavamo kraju istorije ove zemlje. Imamo pred sobom veliko delo - završno delo objavljivanja poslednje vesti opomene grešnom svetu. Postoje ljudi koji će biti uzeti od pluga, iz vinograda, iz raznih drugih grana posla i koje će Gospod poslati da ovu vest objave svetu.

Svet je iščašen, puca po zglobovima. Dok gledamo tu sliku, izgledi su obeshrabrujući. Međutim, Hristos sa sigurnošću punom nade pozdravlja upravo te ljude koji nas obeshrabruju. U njima vidi sposobnosti koje će im omogućiti da zauzmu mesto u Njegovom vinogradu. Ako neprestano budu spremni da uče, on će ih svojim providenjem osposobiti da obave delo koje ne prelazi njihove mogućnosti; izlivanjem svoga Svetoga Duha On će im dati silu izražavanja.

Početnici moraju da uđu u mnoga neobrađena pusta polja. Sjaj Spasiteljevog pogleda na svet treba da nadahne poverenjem mnoge radnike, koji će, ako budu počeli da rade u poniznosti i unesu svoje srce u svoj posao, biti proglašeni za prave ljude za to vreme i za to mesto. Hristos vidi svu bedu i očajanje sveta, stanje koje navodi neke od naših veoma sposobnih radnika da pognu glavu pod teretom obeshrabrenja, koje je tako veliko da ne znaju ni kako da počnu delo dovođenja ljudi i žena do prve prečke na lestvicama. Njihove precizne metode nemaju mnogo vrednosti. Oni će se postaviti iznad najniže prečke na lestvicama i govoriti: »Popnite se ovamo k nama!« Međutim, jadne duše ne znaju gde da stave svoju nogu.

Hristovo srce je radosno dok gleda one koji su siromašni u svakom smislu te reči; dok gleda one zlostavljane koji su ostali krotki; dok gleda one čija je glad za pravednošću naizgled ostala nezadovoljena; dok gleda mnoge koji su nesposobni da počnu. On dočekuje s dobrodošlicom

upravo ono stanje stvari koje će obeshrabriti mnoge propovednike. On popravlja našu pogrešnu pobožnost, poveravajući odgovornost za delo među siromašnima teškim krajevima sveta, ljudima i ženama čija su srca sposobna da saosećaju sa onima koji su zašli s puta. Gospod uči te radnike kako da se približe onima kojima On želi da pomogne. Oni će se ohrabriti kada vide kako im se otvaraju vrata da budu na mestima na kojima mogu da obavljaju medicinsko misionarsko delo. Pošto se veoma malo oslanjaju na sebe, oni svu slavu pripisuju Bogu. Njihove ruke mogu da budu grube i nevešte, ali su zato njihova srca sposobna za saučešće; oni su puni iskrene želje da učine nešto da olakšaju tako mnogobrojne nevolje; a Hristos je prisutan da im pomogne. On radi preko onih koji prepoznaju milost u bedi, dobitak u gubitku. Kada Svetlost sveta bude prolazila pored njih, videće prednosti u svim teškoćama, red u zabuni, uspeh i Božju mudrost u onome što izgleda kao neuspeh.

10. subota, 07. mart 2015.

Približimo se ljudima

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 24-25)

Braćo moja i sestre, približite se ljudima u svojoj službi. Podignite one koji su oboreni. Postupajte prema nevoljama kao prikrivenim blagoslovima, prema žalostima kao delima milosrđa. Radite tako da se nada pojavljuje na mestima očajanja.

Obični ljudi treba da zauzmu svoja mesta kao radnici. Kada budu učestvovali u žalostima svojih bližnjih, kao što je Spasitelj učestvovao u žalostima ljudskog roda, oni će u veri gledati Njega kako radi s njima.

»Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i ide vrlo brzo.« (Sofonija 1,14) Kazala bih svakom radniku: »Pođi napred u poniznoj veri i Gospod će ići s tobom! Samo, budi budan u molitvi. Ovo je nauka tvoga rada. Snaga dolazi od Boga. Radi oslanjajući se na Njega, imajući na umu da smo mi Bogu pomagači. On je tvoj Pomoćnik. Tvoja sila dolazi od Njega. On će biti tvoja mudrost, tvoja pravednost, tvoje posvećenje, tvoje otkupljenje. Nosi jaram Hristov, svakoga dana se uči Njegovoj krotkosti i poniznosti. On će biti tvoja uteha, tvoj odmor.« (7T 270-272)

Spasitelju je poznata dubina bede i očajanja sveta. On zna kojim sredstvima da donese olakšanje. On na sve strane vidi duše u tami, opterećene grehom, tugom i bolom. Ali, On vidi i njihove mogućnosti. On vidi visinu do koje se mogu popeti. Iako su ljudska bića zloupotrebila milost koju su dobila, uzalud utrošila svoje sposobnosti, izgubila dostojanstvo, Stvoritelj treba da se proslavi njihovim otkupljenjem.

Hristos se raduje što može da učini za svoje sledbenike mnogo više nego što oni mogu da traže ili da zamisle. On zna da će istina, naoružana svemoćnošću Svetoga Duha, pobediti u sukobu sa zlom; i da će se krvlju poprskana zastava pobedonosno vijoriti nad Njegovim sledbenicima. On zna da će život Njegovih učenika punih poverenja u Njega biti sličan Njegovom - niz neprekidnih pobeda, koje ovde neće izgledati kao pobede, ali će biti priznate kao takve u večnosti.

On je rekao: »Ovo vam kazah da u meni mir imate. U svetu ćete imati nevolju, ali ne bojte se, jer Ja nadvladah svet.« (Jovan 16,33) Hristos nikada nije malaksao, niti se obeshrabrio; a Njegovi sledbenici treba da pokažu veru iste takve istrajne prirode. Oni treba da žive kao što je On živio, da rade kao što je On radio, jer zavise od Njega kao od svog velikog Predradnika.

Oni treba da pokažu hrabrost, energiju i istrajnost. Iako prividne nemogućnosti zatvaraju njihov put, Njegovom blagodaću treba da idu napred. Umesto da se žale zbog teškoća, treba da ih savladaju. Ni zbog čega ne treba da očajavaju i svemu treba da se nadaju. Zlatnim lancem svoje nenadmašne ljubavi Hristos ih je vezao uz Božji presto. Njegova namera je da najviši uticaj u svemiru, koji se širi iz Izvora svake sile, bude njihov. Oni treba da imaju snage da se odupru zlu, snagu koju ni zemlja, ni smrt i pakao ne mogu pobediti, silu koja će ih osposobiti da pobeđe onako kako je Hristos pobedio.

11. subota, 14. mart 2015.

Hristos je naš primer u službi

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 27-29)

Naš Gospod Isus Hristos je došao na ovaj svet da bude neumorni sluga ljudskim potrebama. On »nemoći naše uze i bolesti naše ponese«

(Matej 8,17), da bi mogao da posluži svakoj potrebi ljudskog roda. On je došao da ukloni teret bolesti, jada i greha. Njegova misija je bila da ljudima donese potpuno obnovljenje; došao je da im donese zdravlje, mir i savršenstvo karaktera.

Različite su bile okolnosti i potrebe onih koji su tražili Njegovu pomoć, i nijedan koji je došao k Njemu nije otišao bez pomoći. Od Njega je tekla reka isceliteljske sile, i ljudi su postajali zdravi u telu, umu i duši.

Spasiteljevo delo nije bilo ograničeno ni na koje vreme niti mesto. Njegov zadatak nije poznavao nikakva ograničenja. Lepeza Njegovih dela isceljenja i učenja, bila je tako široka da u Palestini nije bilo dovoljno velike građevine da primi mnoštvo koje se okupljalo oko Njega. Na zelenim padinama brežuljaka Galileje, na trgovačkim putevima, na morskoj obali, u sinagogama, i na svakom mestu na koje su bolesnici mogli da budu dovedeni k Njemu, mogla se naći Njegova bolnica. U svakom gradu, u svakoj varoši, u svakom selu kroz koje bi prolazio, stavljao je svoje ruke na nesrećnike i lečio ih. Gde god su bila srca spremna da prime Njegovu poruku, tešio ih je uveravanjem u ljubav njihovog nebeskog Oca. Celog dana je služio onima koji su dolazili k Njemu, a uveče je posvećivao pažnju onima koji su preko dana morali teško da rade da bi zaradili bednu nadnicu kojom su izdržavali svoju porodicu.

Isus je nosio težak teret odgovornosti za spasenje ljudi. Znao je da će, ukoliko ne dođe do odlučujuće promene u načelima i namerama ljudskog roda, sve biti izgubljeno. To je bio teret na Njegovoj duši i niko nije mogao da proceni odgovornost koja je počivala na Njemu. U toku detinjstva, mladosti i muževnog doba išao je sam. Ali Nebo je bilo u Njegovoj prisutnosti. Iz dana u dan suočavao se s nevoljama i iskušenjima; iz dana u dan bio je u sukobu sa zlom; bio je svedok njegove moći nad onima koje je pokušavao da blagoslovi i da spase. Ipak, nije posustajao niti se obeshrabrivao.

U svemu je svoje želje dovodio u strogu poslušnost svojoj misiji. Proslavio je svoj život čineći sve u njemu podložnim volji svoga Oca. Dok je još bio dečak, Njegova majka, našavši ga u školi rabina, uzviknula je: »Sine, šta učini nama tako?« Njegov odgovor je bio ključ Njegovog životnog dela: »Zašto ste me tražili? Zar ne znate da Meni treba u onome biti što je Oca mojega?« (Luka 2,48.49)

Njegov život je bio život stalnog žrtvovanja samog sebe. On nije imao dom u ovom svetu, osim onoga koji mu je ljubaznost prijatelja stavljala na raspolaganje kao prolazniku. On je došao da živi za nas životom

najvećeg siromaha, da se kreće i da radi među bednima i napaćenima. Neprepoznat i necenjen, ulazio je među ljude i izlazio iz sredine onih za koje je toliko mnogo činio.

Uvek je bio strpljiv i vedar, a napaćeni su ga slavili kao glasnika života i mira. Zapažao je potrebe ljudi i žena, dece i mladih, i svima je upućivao poziv: »Hodite k Meni!«

U toku svoje službe, Isus je posvećivao više vremena lečenju bolesnih nego propovedanju. Njegova čuda svedočila su o istinitosti Njegovih reči da nije došao da uništava, nego da spasava. Kuda god je išao, vesti o Njegovoj milosti su mu prethodile. Tamo kuda je prolazio, primaoci Njegovog saučešća su se radovali zdravlju i isprobavali svoje novostečene snage. Mnoštvo se okupljalo oko njih da s njihovih usana čuje šta je sve Gospod učinio. Njegov glas je bio prvi zvuk koji su mnogi ikada čuli, Njegovo ime prva reč koju su ikada izgovorili, Njegovo lice prvo koje su ikada ugledali. Zašto da ne vole Isusa, zašto da mu ne pevaju hvalu? I dok je On prolazio kroz gradove i varoši, bio je sličan životodavnom toku koji širi život i radost...

Spasitelj je svako delo isceljenja pretvarao u priliku da usadi božanska načela u um i u dušu. To je bila svrha Njegovog rada. On je delio nebeske blagoslove da bi mogao da navede ljudska srca da prime Jevanđelje Njegove blagodati.

Hristos je mogao da zauzme najviše mesto među učiteljima jevrejskog naroda, ali je Njemu bilo milije da evanđelje objavi siromasima. Išao je od mesta do mesta da oni na putevima i među ogradama mogu da čuju reči istine. Pored mora, u sinagogi, čuo se Njegov glas kako objašnjava Pisma. Često je poučavao u spoljnim predvorjima Hrama da bi i neznabošci mogli da čuju Njegove reči.

Hristova nauka se toliko razlikovala od tumačenja koje su Pismu davali fariseji i književnici da je privlačila pažnju naroda. Rabini su se bavili tradicijom i ljudskim teorijama. Često im je ono što su ljudi učili ili pisali o Pismu postajalo važnije i od samoga Pisma. Tema Hristovog učenja je bila Božja Reč. Onima koji su mu postavljali pitanja, odgovarao je jednostavno: »Pisano je!« ili »Šta kaže Pismo?« ili »Kako čitaš?« Svakom prilikom, kada bi se zainteresovao bilo prijatelj bilo neprijatelj, On je objavljivao Reč. Jasno i snažno je iznosio evanđeosku poruku. Njegove reči su poplavom svetlosti obasjavale učenja patrijaraha i proroka, i Pismo se pred ljudima pojavljivalo kao neko novo otkrivenje. Nikada pre toga nisu Njegovi slušaoci otkrivali u Božjoj Reči takvu dubinu značenja.

12. subota, 21. mart 2015.

Jednostavnost Hristovog učenja

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 29-30)

Nikada nije bilo takvog evanđeliste kao što je bio Hristos. On je bio Veličanstvo Neba, ali se ponizio da uzme našu prirodu da bi se mogao sresti s ljudima tamo gde se oni nalaze. Svim ljudima, bogatima i siromašnima, slobodnima i robovima, Hristos, Vesnik zaveta, objavljuvao je vest spasenja. Njegova slava velikog Iscelitelja proširila se po celoj Palestini. Bolesnici su dolazili na mesta kroz koja će On proći da bi zatražili Njegovu pomoć. Tu se okupljalo i mnoštvo onih koji su želeli da čuju Njegove reči, da oseće dodir Njegove ruke. I tako je išao od grada do grada, od mesta do mesta, propovedajući Jevanđelje i lečeći bolesnike – Car slave u skromom obliku pripadnika ljudskog roda.

Prisustvovao je velikim godišnjim narodnim praznicima i tada je mnoštvu, zaokupljenom vidljivim ceremonijama, govorio o nebeskim temama, dovodeći večnost na domašaj njihovog pogleda. Svima je iznosio blago iz riznice mudrosti. Govorio im je jezikom tako jednostavnim da su ga morali razumeti. Metodama koje su bile čudesno Njegove, pomagao je svima koji su bili žalosni ili u nevoljama. Nežnom, uslužnom blagošću služio je dušama bolesnim od greha, donoseći im isceljenje i snagu.

Knez učitelja, trudio se da priđe ljudima služeći se njihovim najpoznatijim zamislima. Predstavljao je istinu na takav način, da je ona za Njegove slušaoce zauvek bila povezana s najsvetijim sećanjima i naklonostima. Poučavao je tako da su osećali da se potpuno poistovećuje s njihovim interesima i srećom. Njegove pouke su bile tako neposredne, Njegove ilustracije tako prikladne, Njegove reči tako pune saučešća i vedrine, da su Njegovi slušaoci bili zadobijeni. Jednostavnost i ozbiljnost kojom se obraćao ljudima u nevolji, posvećivala je svaku Njegovu reč.

13. subota, 28. mart 2015.

Jednako i bogatima i siromašnima

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 30-32)

Kakvim je samo aktivnim životom On živeo! Mogli bi ste ga videti kako iz dana u dan ulazi u skromna boravišta nemaštine i žalosti, donoseći nadu potištenima i mir očajnima. Susretljivo, nežno, saosećajno, pokušavao je da podigne klonule i da uteši žalosne. Kuda god je išao, donosio je blagoslov.

Dok je služio siromašnima, Isus je proučavao načine da dostigne bogate. Želeo je da se upozna s imućnim i obrazovanim farisejima, jevrejskim plemićima, ali i rimskim upravljačima. Prihvatao je njihove pozive, prisustvovao njihovim gozbama, upoznavao se s njihovim interesima i zanimanjima, da bi mogao da nađe pristup njihovim srcima i da im pokaže nepropadljiva blaga.

Hristos je došao na ovaj svet da pokaže da čovek, kada primi silu s visine, može da živi besprekornim životom. S neumornim strpljenjem, spreman da pomogne i da pokaže saučešće, približavao se ljudima u njihovim potrebama. Nežnim dodirom blagodati, uklanjao je iz duše nemir i sumnju, zamenjujući neprijateljstvo ljubavlju, neverovanje poverenjem...

Hristos nije priznavao nikakve razlike među pripadnicima raznih nacionalnosti, položaja ili verovanja. Književnici i fariseji su želeli da lokalno i nacionalno iskoriste blagodati darova Neba, da iz njih isključe ostatak Božje porodice u svetu. Međutim, Hristos je došao da obori svaki zid razdvajanja. Došao je da pokaže da je Njegov dar milosti i ljubavi isto tako neuslovljen kao vazduh, svetlost ili pljuskovi kiše koji osvežavaju zemlju.

Hristov život je uspostavio religiju u kojoj nije bilo kasta, religiju kojom su Jevrejin i neznabožac, slobodan i rob, bili povezani u opšte bratstvo, kao jednaki pred Bogom. Nikakvo pitanje politike nije uticalo na Njegove poteze. On nije pravio nikakve razlike između suseda i stranca, prijatelja i neprijatelja. Njegovo srce je privlačila svaka duša žedna vode života.

Nije zaobilazio nijedno ljudsko biće kao bezvredno, već se trudio da na svaku dušu primeni svoj icseľjujući balsam. U bilo kom društvu da

se našao, iznosio je pouku u skladu s vremenom i okolnostima. Svako zanemarivanje ili uvredljivo ponašanje koje bi ljudi pokazivali prema svojim bližnjima, činilo Ga je svesnijim njihove potrebe za božansko-ljudskim sa učešćem. Trudio se da nadahne nadom najgrublje i najmanje izgled ne, iznoseći im obećanje da mogu da postanu besprekorni i bezazleni, da steknu karakter koji će pokazati da su Božja deca.

Često je sretao i one koji su odlutali pod sotoninu vlast i koji nisu imali snage da raskinu svoje okove. Takvima, obeshrabrenima, bolesnima, kušanima, posrnulima, Isus je upućivao reči najnežnijeg saučešća, reči koje su im bile neophodne i koje su mogli da razumeju. Sretao se i s drugima koji su vodili borbu prsa u prsa s neprijateljem duše. Njih je hrabrio da izdrže, uveravajući ih da mogu da pobeđe; da su Božji anđeli na njihovoj strani i da će im osigurati pobeđu.

Za stolom carinika On je sedeo kao počasni gost, pokazujući svojom naklonošću i društvenim ponašanjem da priznaje dostojanstvo ljudskog roda; i ljudi su čeznuli da se pokažu dostojni Njegovog poverenja. Na njihova žedna srca Njegove reči su padale s blagoslovenom, životodavnom snagom. Rađale su se nove pobude i pred tim izopštenicima iz društva otvarao se put u novi život.

Iako je bio Jevrejin, Isus se slobodno družio sa Samarjanima, potpuno odbacujući farisejske običaje svoga naroda. Uprkos njihovim ljudskim predrasudama prihvatao je gostoprimstvo tog prezrenog naroda. Spavao je pod njihovim krovom, jeo s njima za njihovim stolom, uzimao hranu pripremljenu i posluženu njihovim rukama, poučavao na njihovim ulicama, ponašao se prema njima s krajnjom ljubaznošću i susretljivošću. I dok je privlačio njihova srca vezama ljudske naklonosti, Njegova božanska blagodat im je donosila spasenje koje su Jevreji odbacivali.

II tromesečje

14. subota, 04. april 2015.

Hristos kao učitelj

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 32-34)

Otkupitelj sveta je prolazio čineći dobro. Kada se nalazio pred narodom, upućujući ljudima reči večne istine, s kakvom je ozbiljnošću posmatrao promene na licima svojih slušalaca! Lica koja su izražavala duboku zainteresovanost i oduševljenje onih koji su slušali istinu, pružala su mu duboko zadovoljstvo. Međutim, kada bi istina, jednostavno izražena, pogodila neki omiljeni greh ili idol, zapažao je promenu na licu, hladan, strog, odbojan pogled, koji bi mu govorio da istina nije naišla na dobrodošlicu. Isus je znao da je otvoreno ukoravanje greha upravo ono što je potrebno Njegovim slušaocima; i da bi svetlost kojom je obasjavao potamnele odaje njihovog uma mogla da im donese najveći blagoslov ako je budu primili.

Hristovo delo je bilo da jednostavnim izrazima, ali tako da se mogu jasno razumeti, objavi istinu koja će, ako bude prihvaćena, doneti mir i sreću duši. On je mogao da gleda ispod površine i da vidi omiljene grehe koji su uništavali život i karakter i odvajali dušu od Boga. On je ukazivao na takve grehe, da bi ih svi mogli sagledati u pravoj svetlosti i odbaciti. U nekima, koji su spolja izgledali kao najtvrdokorniji, On je prepoznavao ljude za koje ima nade. On je znao da će se oni odazvati na poziv svetlosti i da će postati Njegovi istinski sledbenici.

I kada su strele istine pogađale srca Njegovih slušalaca, probijajući se kroz barijere sebičnosti, donoseći poniznost, skrušenost i konačno

zahvalnost, radovalo se Spasiteljevo srce. I kada su Njegove oči prelazile preko mnoštva slušalaca koji su stajali pred Njim i prepoznavale među njima ista lica koja je video i u prethodnim prilikama, radost se pokazivala na Njegovom licu, jer su to bili budući podanici Njegovog carstva.

Hristovi vesnici, oni koje On šalje umesto sebe, imaće ista osećanja, istu ozbiljnu zainteresovanost. Oni koji se nađu u iskušenju da pomisle da njihov rad nije dovoljno cenjen i koji su skloni da se prepuste obeshrabrenju, treba da imaju na umu da je Isus morao da radi sa isto tako tvrdim srcima i da je doživljavao iskustva neugodnija od onih koje su oni doživeli ili će ikada doživeti. On je poučavao ljude sa strpljivom ljubavlju. Njegova duboka, prodorna mudrost prepoznavala je potrebe svake duše među svojim slušaocima; i kada bi ih video da odbacuju poruku mira i ljubavi koju je došao da im uputi, Njegovo srce je osećalo najdublju zabrinutost.

Otkupitelj sveta nije došao sa spoljašnjim sjajem ili oreolom svetovne mudrosti. Ljudi nisu mogli da vide ispod plašta ljudske prirode slavu Božjeg Sina. »Prezren beše i odbačen između ljudi, bolnik i vičan bolestima«. (Isaija 53,3.2) Izgledao je kao »šibljika i kao koren iz suhe zemlje... ne beše ništa na očima, čega radi bismo ga poželedi«. Međutim, On sam je izjavio: »Duh je Gospodnji na Meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glase krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica.« (Isaija 61,1)

Hristos se približavao ljudima tamo gde su se nalazili. Objavljivao je jasnu istinu njihovim umovima najsnažnijim, ali i najjednostavnijim rečima. I najskromniji siromasi, najneobrazovaniji, mogli su da razumeju, putem vere u Njega, i najuzvišenije istine. Nikome nije bilo potrebno da traži pomoć obrazovanih doktora da bi saznao njihovo značenje. Nije zbunjivao neznalice tajanstvenim mudrovanjima ili upotrebom neuobičajenih i učenih izraza, koje nisu poznavali. Najveći Učitelj koga je svet ikada upoznao, bio je i najodređeniji, najjednostavniji i najpraktičniji u svojim poukama.

»Beše videlo istinito koje obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet.« (Jovan 1,9.12.18) Svet je imao svoje velike učitelje, ljude divovskog intelekta i prekrasnih istraživačkih sposobnosti, ljudi čije su izreke pokretale misli i otvarale pogled na nepregledna područja znanja; i ti ljudi su bili poštovani kao vođe i dobročinitelji svoga roda. Međutim, postoji Jedan koji je viši od svih njih. »I koji Ga primiše dade im vlast

da budu sinovi Božji, koji veruju u ime Njegovo... Boga niko nije video nikada, jednorodni Sin koji je u naručju očevom, On Ga javi.«

Mi možemo da sledimo liniju velikih učitelja u svetu sve do početka ljudskih pisanih izveštaja; ali je Svetlost bila pre njih. I kao što Mesec i planete našeg Sunčevog sistema odsjajuju svetlost Sunca; tako veliki mislioci odražavaju zrake Sunca pravednosti onoliko koliko je njihovo učenje verodostojno. Svaki dragulj misli, svaki bljesak intelekta, dolazi od Svetlosti sveta.

15. subota, 11. april 2015.

Pavle, apostol neznabožaca

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 40-43)

Pavlov život je bio ispunjen snažnim i različitim delatnostima. On je putovao, iz grada u grad, iz zemlje u zemlju, govoreći o krstu, zadobijajući obraćenike za Jevanđelje, osnivajući crkve. O tim crkvama je vodio neprekidnu, stalnu brigu, napisao im je mnoga savetodavna pisma. Ponekad je radio kao zanatlija da zaradi svoj svakodnevni hleb. Međutim, u svim tim poslovnim delatnostima, nikada nije gubio iz vida jednu veliku nameru – da ide napred prema cilju svog visokog zvanja.

Pavle je nosio sa sobom atmosferu Neba. Svi koji su se družili s njim osećali su uticaj njegovog jedinstva s Hristom. Činjenica da je njegov život prikazivao istinu koju je objavljivao, davala je uverljivu snagu njegovom propovedanju. I tu se krije sila istine. Nenamerni, nesvesni uticaj svetog života predstavlja najuverljiviju propoved koja se može održati u korist hrišćanstva. Dokazi, čak i kada su neoborivi, mogu samo da izazovu protivljenje; ali, pobožan primer ima silu kojoj se niko ne može potpuno odupreti.

Apostolovo srce je gorelo ljubavlju prema grešnicima i on je usmerio sve svoje snage na delo zadobijanja duša. Nikada nije živeo radnik koji bi pokazivao više samoodricanja i istrajnosti od njega. Blagoslove koje je primao cenio je isto toliko kao prednosti koje se mogu iskoristiti na blagoslov bližnjima. Nije propuštao nijednu priliku da progovori o Spasitelju ili da pomogne onima koji su u nevolji. Kada god bi čuo da se

dogaća neko zlo, trudio se da ustane protiv njega i da stope ljudi i žena usmeri prema putu pravednosti.

Pavle nikada nije zaboravljao odgovornost koja je počivala na njemu kao propovedniku Isusa Hrista; ili da će Gospod, ukoliko se duše budu izgubile njegovom krivicom, njega pozvati na odgovornost. Govorio je: »Zato vam svedočim u današnji dan da sam ja čist od krvi svijui!« (Dela 20,26) »Kojoj ja postadoh sluga«, govorio je o Jevandelju, »po naredbi Božjoj, koja mu je dana među vama da ispunim reč Božju. Tajnu koja je bila sakrivena od postanja sveta i naraštaja, a sada se javi svetima njegovim. Kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima, koja je Hristos u vama, nada slave; kojega mi propovedamo svetujući svakoga čoveka i učeći svakoj premudrosti da pokažemo svakoga čoveka savršena u Hristu Isusu. Zašto se i trudim i borim po Njegovoj moći koja u meni silno čini.« (Kološanima 1,25-29)

Ove reči iznose pred svakoga koji radi za Hrista visoko merilo dostignuća, ali to merilo mogu da dostignu svi koji su spremni da se stave pod upravu velikog Učitelja i da svakoga dana uče u Hristovoj školi. Bog ima na raspolaganju neograničenu silu, i propovednik koji se u svojoj velikoj potrebi oslanja na Gospoda, može da bude siguran da će primiti ono što će njegovim slušaocima biti miris života za život...

O svom radu ostavio nam je sliku u svojoj poslanici korinćanskim vernicima: »Nego u svemu pokažite se kao sluge Božje, u trpljenju mnogom, u nevoljama, u bedama, u tesnotama, u ranama, u tamnicama, u bunama, u trudovima, u nespavanju, u postu, u čistoti, u razumu, u podnošenju, u dobroti, u Duhu Svetome, u ljubavi istinitoj, u reči istine, u sili Božjoj, s oružjem pravde i na desno i na levo, slavom i sramotom, kuđenjem i pohvalom, kao varalice i istiniti, kao neznani i poznati, kao oni koji umiru i evo smo živi, kao nakaženi, a neumoreni, kao žalosni, a koji se jednako vesele, kao siromašni, a koji mnoge obogaćavaju, kao oni koji ništa nemaju, a sve imaju.« (2. Korinćanima 6,4-10)

Pavlovo srce je bilo ispunjeno dubokom, trajnom sveću o svojoj odgovornosti; i on je radio u uskoj zajednici sa Onim koji je izvor pravednosti, milosti i istine. Držao se Hristovog krsta kao svoje jedine garancije uspeha. Spasiteljeva ljubav bila je neumrla pobuda koja ga je održavala u njegovim sukobima sa samim sobom i u njegovoj borbi protiv zla, i kao i u Hristovoj službi on je išao napred suprotstavljajući se neprijateljstvu sveta i protivljenju svojih protivnika.

U ovim danima opasnosti Crkvi je potrebna armija radnika koji su se, slično Pavlu, vaspitali da budu korisni, koji su stekli duboko iskustvo u onome što je Božje, koji su puni ozbiljnosti i revnosti. Potrebni su posvećeni ljudi, spremni na žrtvu; ljudi koji su verni i hrabri; ljudi u čijim srcima stanuje Hristois, »nada slave« (Kološanima 1,27), ljudi koji će usnama koje su dodirnete svetim ognjem »propovijedati riječ« (2. Timotiju 4,2). Usled nedostatka takvih radnika Božje delo se mlitavo obavlja, a kobne zablude, kao smrtonosni otrov, slabe moralnu snagu i pomračuju nadu velikog dela ljudskog roda.

Kada verni, umorni i iscrpljeni zastavnici budu žrtvovali svoj život na oltaru istine, ko će stupiti napred da zauzme njihovo mesto? Hoće li naši mladi ljudi prihvatiti sveti zalog iz ruku svojih otaca? Da li se oni pripremaju da popune prazna mesta koja su ostala posle smrti vernih? Hoće li poslušati apostolov nalog, hoće li čuti poziv u službu, izloženi sebičnosti i častoljublju koje mami mlade ljude?

16. subota, 18. april 2015.

Vernici u službi

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 45-47)

Hristove sluge ... ne smeju da budu lenjivci, već da kao tumači Njegove Reči ulože krajnje snage da budu verni. Nikada ne smeju da prestanu da uče. Moraju u svojoj duši da sačuvaju svest o svetosti dela i o velikoj odgovornosti svoga poziva, tako da nikada i ni na kojem mestu ne prinose Bogu oštećenu žrtvu, dar koji ih nije stajao ni truda ni molitve.

Gospodu su neophodni ljudi koji žive snažnim molitvenim životom. Svaki radnik treba da prima osposobljenje snagom s visine, treba da ide napred u veri i nadi putem kojim ga Bog poziva da krene. Božja Reč stanuje u mladim, posvećenim radnicima. Oni treba da budu brzi, ozbiljni, snažni, da u Božjim savetima nalaze nepresušni izvor potpore Bog je pozvao ovaj narod da objavi svetu poruku o Hristovom skorom dolasku. Mi treba da uputimo ljudima poslednji poziv na evanđeosku gozbu, poslednji poziv na svadbenu večeru Jagnjetovu. Hiljade mesta u

kojima se još nije čuo poziv treba da ga čuju. Mnogi koji do sada nisu objavljivali vest sada treba da je objavljuju. Ponovo pitam mlade ljude: »Zar vam Gospod nije uputio poziv da propovedate ovu vest?« ...

U prošlim vremenima bilo je onih koji su svoje misli usredsređivali na duše govoreći: »Gospode, pomози mi da spasem ovu dušu!« Međutim, sada su takvi slučajevi retki. Koliko njih se ponaša kao da shvata opasnost u kojoj se nalaze grešnici? Koliko njih uzimaju one za koje znaju da se nalaze u opasnosti i predstavljaju ih Bogu u molitvi; koliko njih se moli Bogu da ih spase?

Apostol Pavle je mogao da kaže o prvoj Crkvi: »I slavljahu Boga za mene!« (Galatima 1,24) Zar ne bi trebalo da se trudimo da živimo na takav način da se iste reči mogu izgovoriti i o nama? Gospod će se postarati da pripremi puteve i načine za sve koji ga budu tražili celim srcem. On želi od nas da priznamo božansku upravu koja se pokazuje u pripremanju polja za rad i u pripremanju načina na koji ćemo uspešno ući u ta polja.

Neka propovednici i evanđelisti češće odvajaju vreme da se ozbiljno mole sa onima koji su osvedočeni istinom. Imajte na umu da je Hristos uvek s vama. Gospod je uvek spreman da na najdragoceniji način pokaže svoju blagodat tako da ojača i ohrabri iskrene, skromne radnike. Obasjajte druge istom svetlošću kojom je Bog obasjao vas. Oni koji to čine prinose Bogu najdragoceniji prinos. Srca onih koji nose dobre glasove o spasenju blistaju duhom slavljenja...

Broj radnika u ... službi ne sme da se umanjuje, već u velikoj meri poveća. Tamo gde je sada jedan radnik u polju, treba mu dodati još dvadeset; i ako Božji Duh bude upravljao njima, ova dvadesetorica će tako predstavljati istinu da će im još dvadeset biti dodato.

Hristovo dostojanstvo i služba zahtevaju ostvarenje takvih uslova koji su Njemu po volji. Njegovi sledbenici će sve više i više postajati snaga u objavljivanju istine što se više budu približavali savršenstvu vere i ljubavi prema svojoj braći. Bog se postarao da nam pruži božansku pomoć u svakoj nevolji za koju će naši ljudski izvori biti nedovoljni. On daje svoga Svetoga Duha da nam pomogne u svakoj teskobi, da ojača našu nadu i sigurnost, da prosvetli naš um i da očisti naše srce. On želi da se dovoljno mogućnosti osigura za izvršenje Njegovih planova. Pozivam vas da tražite savete od Boga. Tražite ga celim srcem, i »što god vam kaže, činite!« (Jovan 2,5)

S takvom vojskom radnika kakvu nam naši mladi, pravilno obučeni, mogu osigurati, kako bi se brzo poruka o raspetom, vaskrsлом Spasitelju

koji će uskoro opet doći, mogla odneti u ceo svet! Kako bi brzo mogao doći kraj – kraj patnjama i tuzi i grehu! Kako brzo bi, umesto imanja ovde, s njegovim žigom greha i bola, naša deca mogla da prime svoje nasledstvo u kome će »pravednici naslediti zemlju i onde stanovati zauvek« u kome »stanovnici neće reći: bolestan sam«, u kome »se glas plača nikada više neće čuti« (Psalam 37,29; Isaija 33,24; 65, 19)!

17. subota, 25. april 2015.

Mladi kao nosioci odgovornosti

(Elen Vajt – Evandeoski radnici, 47-48)

»Pisah vam, mladići, jer ste jaki, i reč Božja u vama stoji, i nadvladaste nečastivoga!« (1. Jovanova 2,14)

Da bi posao mogao da ide napred u svim svojim ograncima, Bog traži mladalačku živahnost, revnost i hrabrost. On je izabrao mlade da pomognu u napredovanju Njegovog dela. Da bi se planiralo bistrog uma i ostvarivalo hrabrom rukom potrebna je sveža, neoštećena energija. Mladi ljudi i žene su pozvani da daju Bogu snagu svoje mladosti, da bi upotrebom svojih sposobnosti, oštrim razmišljanjem i živahnim delovanjem, mogli da donesu slavu Njemu i spasenje svojim bližnjima.

S obzirom na svoje visoko zvanje, mladi među nama ne bi smeli da traže zadovoljstva života ili da žive da bi sebično zadovoljavali svoje prohteve. Spasenje duša treba da bude pobuda koja će ih nadahnjivati na delovanje. U snazi koju su dobili od Boga, treba da se uzdignu iznad svake zarobljavajuće, ponižavajuće navike. Treba dobro da paze na puteve kojima hode njihove noge, imajući na umu da će stazom kojom krenu mnogi poći za njima.

Niko ne živi sebi; svi šire uticaj ili na dobro ili na zlo. I upravo zbog toga apostol poziva mlade da budu trezveni. A kako bi i mogli da budu drukčiji ako imaju na umu da treba da sarađuju sa Hristom, da učestvuju s Njim u Njegovom samoodricanju i žrtvovanju, Njegovom podnošenju i milosrdnoj velikodušnosti?

Mladima danas, isto kao i Timotiju, upućene su ove reči: »Postaraj se da se pokažeš pošten pred Bogom, kao radnik koji se nema šta stideti, i pravo upravlja rečju istine... beži od želja mladosti, a drži se pravde,

vere, ljubavi, mira, sa svima koji prizivlju Gospoda od čistoga srca.«
»Nego budi ugled vernima u reči, u življenju, u ljubavi, u duhu, u veri, u čistoti.« (2. Timotiju 2,15.22; 1. Timotiju 4,12)

Oni koji su među nama nosili odgovornosti polako podležu smrti. Mnogi među onima koji su bili u prvim redovima u sprovođenju reformi koje smo pokrenuli kao Crkva, sada su već podložni ograničenjima života i osećaju da im opada fizička i mentalna snaga. S najdubljom zabrinutošću mora se postaviti pitanje: Ko će zauzeti njihovo mesto? Kome će biti povereni životni interesi Crkve kada sadašnji nosioci zastave budu pali? Ne možemo da ne budemo zabrinuti dok gledamo današnje mlade kao one koji će morati da preuzmu te terete i na koje će morati da padnu odgovornosti. Oni će morati da preuzmu posao tamo gde su ga drugi napustili i njihovo ponašanje će odrediti hoće li prevladati moralnost, religija i životna pobožnost, ili će nemoralnost i nevernost pokvariti i okaljati sve što je vredno.

Oni koji su stariji moraju da obrazuju mlade, propisom i primerom, da ispunjavaju zahteve koje društvo i njihov Stvoritelj traže od njih. Na te mlade moraće da se stave ozbiljne odgovornosti. Postavlja se pitanje: Da li su sposobni da vladaju sobom, da se pokažu u neporočnosti svoje bogomdane muževnosti, gnušajući se svega što makar liči na bezakonje?

Nikada pre nije toliko toga bilo na kocki; nikada rezultati nisu toliko zavisili od naraštaja koji se sada pojavljuje na pozornici zbivanja. Ni jednog trenutka mladi ne smeju da misle da mogu na prihvatljiv naći da nose bilo koju poverljivu dužnost ukoliko nemaju dobar karakter. Sa isto toliko prava bi mogli da očekuju da beru grožđe s trnja, ili smokve s čička!

Dobar karakter se zida polako, opeka za opekam. One osobine koje će osposobiti mlade da uspešno rade u Božjem delu moraju se sticati marljivim vežbanjem svih sposobnosti, korišćenjem svih prilika koje im Proviđenje stavlja na raspolaganje, povezivanjem sa Izvorom svake mudrosti. Oni se ne smeju zadovoljiti nikakvim nižim merilima. Karakteri Josifa i Danila predstavljaju dobre uzore koje treba da slede, a u Spasiteljevom životu imaju savršeni primer.

Potreba za obučavanje mladih

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 49-51)

Uskoro će mladi morati da preuzmu odgovornosti koje sada nose stariji radnici. Mi smo izgubili mnogo vremena zanemarujući da mladim ljudima pružimo solidno, praktično obrazovanje. Božje delo neprestano ide napred i mi moramo da slušamo zapovest: idite napred! Postoji potreba za mladim ljudima i ženama koji se neće pokolebati pred okolnostima, koji će hoditi s Bogom, koji će se mnogo moliti, i koji će ulagati ozbiljne napore da prikupe svaku svetlost koju mogu da prikupe.

Radnik za Boga mora da uloži najviše mentalne i moralne snage kojima su ga priroda, obrazovanje i Božja blagodat snabdela; ali će njegov uspeh ipak odgovarati stepenu njegovog posvećenja i samožrtvovanja s kojim je obavljao svoj posao, umesto njegovim prirodnim ili stečenim sposobnostima. Ozbiljno, stalno nastojanje da se stekne osposobljenost za korisnu službu je neophodno; ali, ukoliko Bog ne deluje zajedno s čovekom, ništa dobro se ne može postići. Božanska blagodat je veliki element spasonosne sile; bez nje bi svi ljudski napori bili uzaludni.

Kada god Bog ima neki posao koji se mora obaviti, On poziva ne samo zapovednike, već i sve radnike. Danas poziva mlade ljude i žene koji su jaki i aktivni umom i telom. On želi da unesu u sukob s poglavarstvima i vlastima i duhovnom pokvarenošću na visokim mestima svoje sveže, zdrave snage uma, kostiju i mišića. Međutim, njima je neophodna odgovarajuća priprema...

Božjem delu su potrebni sposobni ljudi. Vaspitanje i obučavanje se s pravom smatraju bitnom pripremom za poslovni život; a koliko je tek bitnije temeljno pripremanje za delo objavljivanja poslednje poruke milosti svetu! Takva obuka se ne može steći samo slušanjem propovedi. U našim školama mladi treba da nose odgovornosti za Boga. Treba da dobiju temeljnu obuku pod upravom iskusnih nastavnika. Treba da svoje vreme posvećeno učenju iskoriste na najbolji način, i da stečeno znanje primene u praksi. Zahteva se naporno učenje i naporan rad da bi neko postao uspešan propovednik ili uspešan radnik u bilo kojoj grani Božjeg dela. Ništa manje od stalnog oplemenjivanja neće razviti vrednost darova koje nam je Bog dao na mudro korišćenje.

Često se našim mladim ljudima nanosi velika šteta kada im se dozvoljava da počnu da propovedaju iako još nemaju dovoljno poznavanje Pisma da bi našu veru predstavili na razuman način. Neki od onih koji odlaze u polja su samo početnici u poznavanju Pisma. I na drugim područjima su još nedovoljno spremni i sposobni. Oni ne mogu da čitaju tekstove Pisma bez oklevanja, pogrešnog izgovaranja reči, ili njihovog grupisanja na takav način da se smisao Reči izopačuje. Oni koji ne znaju da čitaju pravilno treba to da nauče i da postanu sposobni da poučavaju pre nego što pokušaju da stanu pred narod...

Neka oni koji su bili osposobljeni za službu sada brzo zauzmu svoja mesta u Gospodnjem delu. Potrebni su radnici koji će ići od kuće do kuće. Gospod poziva da se ulože odlučni naponi u mestima u kojima ljudi ništa ne znaju o biblijskim istinama. Pevanje, molitva i čitanje Biblije neophodni su u domovima ljudi. Sada, upravo sada, vreme je da se poslušala nalog: »Učeci ih da drže sve što sam vam zapovedao!« (Matej 28,20) Oni koji se bave ovim poslom treba da imaju spremno znanje Pisma. »Pisano je!« treba da bude njihovo odbrambeno oružje. Bog nam je dao videlo svoje Reči da bismo tu svetost preneli svojim bližnjima. Istina koju je Hristos izgovarao dosegnuće do ljudskih srca. Izreka »Tako reče Gospod!« silno će dosegnuti do ljudskih ušiju i rodovi će se pojaviti gde god se bude obavljala poštena služba.

19. subota, 09. maj 2015.

Važnost obučavanja za misionarsko delo

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 52-53)

*»Jer mi smo Bogu pomagači; a vi ste Božja njiva, Božja građevina.«
(1. Korinćanima 3,9)*

Delo hrišćanskog radnika nije ni lako ni nevažno. On je dobio visoko zvanje, koje mora da oblikuje i oboji celokupni njegov budući život. Onaj koji sebe preda tako svetom delu mora da usmeri sve svoje snage da ga ostvari. Svoje ciljeve treba da postavi visoko; jer nikada neće dostići viša merila od onih koja je sebi postavio. On ne može da širi svetlost sve dok je prvo ne primi. On mora da bude učenik pre nego što stekne dovoljno mudrosti i iskustva da postane učitelj, sposoban da otvara Pisma onima koji se nalaze u tami. Ako je Bog pozvao ljude da budu Njegovi saradnici,

onda je isto tako sigurno da ih je pozvao da se na najbolji mogući način pripreme da pravilno predstavljaju svete, uzvišene istine Njegove Reči.

Oni koji žele da se posvete Božjem delu treba da se obrazuju i obučavaju za to delo, tako da mogu da budu spremni da se razumno u njega uključe. Ne smeju da misle da se odmah mogu penjati na više prečage na lestvici; oni koji žele da uspeju moraju da počnu na prvoj prečagi i da se korak po korak penju naviše. Njima se pružaju prilike i prednosti za usavršavanje, i zato treba da uložite svaki napor koji je u njihovoj moći da nauče kako da na prihvatljiv način obavljaju Božji posao.

Godine da rade naši propovednici, bilo u Evropi ili Americi, treba da se trude da pokrenu mlade da se pripreme za službu u velikom Božjem bojnom polju. Svi koji tvrde da služe Hristu treba da obave posao za Njega. Već i sama reč »sluga« nagoveštava da se radi unajmljivanju, radu, odgovornosti. Bog je svakome poverio sposobnosti koje se moraju upotrebiti u Njegovoj službi. On je svakome dodelio njegov posao i zahteva da se svaka sposobnost iskoristi Njemu na slavu.

Upravo ispred naše štamparije u Bazelu, u Švajcarskoj, nalazi se veliki park od mnogo jutara zemlje, koji je vlada odredila za vojničku obuku. Ovde, iz dana u dan, u određeno vreme u godini, gledamo vojnike kako vežbaju. Oni se obučavaju svim dužnostima u vojsci, tako da u slučaju rata budu spremni da se odazovu na poziv vlade i da se uključe u stvarnu službu.

Jednoga dana lep šator je bio donesen na poligon. Onda je došlo vežbanje u njegovom sastavljanju i rastavljanju. Vojnici su dobijali uputstva kako da ga pravilno podignu, a svaki od njih je morao da obavi određeni deo posla. Nekoliko puta su sastavljali i rastavljali šator.

Druga četa je iznela na poligon mnogo malih topova i oficiri su davali uputstva kako da se brzo prenose s mesta na mesto, kako da se rastave topovski lafeti, da se topovi pripreme za upotrebu, da im se brzo nameste prednji točkovi, tako da budu spremni za pokret u trenutku kada bude izdata naredba.

Ambulantna kola bila su dovezena i sanitarne jedinice su vežbale pružanje pomoći ranjenicima. Ljude su polagali na nosila, pa su im glave i udove omotavali zavojima kao da su zaista ranjeni na bojnom polju. Onda su ih unosili u ambulantna kola i odvozili s poligona.

Satima, vojnici su vežbali da se oslobode svojih ranaca i da ih ponovo stavljaju na sebe. Učili su kako da slože svoje oružje i kako da ga brzo ponovo uzmu. Vežbali su da jurišaju na neprijatelja i da obavljaju sve vrste vojnih manevara.

I tako su se vežbe nastavljale, pripremajući ljude za svaku neophodnost. Treba li da oni koji biju bitke za kneza Emanuila budu manje ozbiljni i marljivi u svojim pripremama za duhovnu borbu? Oni koji se bave ovim velikim poslom moraju da učestvuju u neophodnim vežbama. Oni moraju da nauče da slušaju pre nego što se budu osposobili da izdaju naređenja.

20. subota, 16. maj 2015.

Prilike za obučavanje

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 53-55)

Trebalo bi da dođe do odlučujućeg napretka na području posebnog pripremanja radnika za delo. U svim našim oblastima trebalo bi da se donesu dobro promišljeni planovi za poučavanje i obučavanje onih koji žele da se uključe u Božje delo. Naše gradske misije nude povoljne mogućnosti za pripremanje za misionarski rad; ali, to nije dovoljno. Trebalo bi da se u našim školama pružaju najbolje mogućnosti za pripremanje radnika za rad u poljima kod kuće i u stranim zemljama. Trebalo bi da u našim većim crkvama budu otvorene posebne škole za obuku mladih ljudi i žena, za njihovo osposobljavanje da rade za Gospoda. Naši propovednici treba da posvete mnogo više pažnje problemu pomaganja i obrazovanja mlađih saradnika.

Kada se uloži napor da se istina objavi na nekom važnom mestu, naši propovednici treba da posvete posebnu pažnju poučavanju i obučavanju onih koji treba da sarađuju s njima. Literarni evanđelisti i akviziteri su potrebni, kao i oni koji su sposobni da održavaju biblijske časove po kućama, tako da, dok propovednici budu radili u reči i doktrini, usmeravaju misli ljudi prema istini.

Naši propovednici koji su otišli u važna mesta da održavaju predavanja pod šatorima, često su činili ozbiljne greške kada su sve svoje vreme posvećivali propovedanju. Trebalo bi da bude manje propovedanja, a više poučavanja – poučavanja ljudi, ali i poučavanja mladih kako da postignu uspehe u radu. Propovednici treba da budu uspešni u poučavanju drugih kako da proučavaju Bibliju, ali i u obučavanju uma i ponašanja onih koji treba da postanu radnici u Božjem delu. Oni treba da budu spremni da posavetuju i pouče one koji su nedavno prihvatili istinu i koji imaju sposobnosti da rade za Učitelja.

Svi koji žele da budu uspešni kao radnici moraju mnogo vremena da posvećuju molitvi. Veza između Boga i duše mora da bude otvorena, tako da radnici mogu da prepoznaju glas svoga Zapovednika. Trebalo bi da marljivo proučavaju Bibliju. Božja istina, slično zlatu, ne leži uvek na površini; do nje se mora dolaziti samo ozbiljnim razmišljanjem i proučavanjem. Ovakvo proučavanje neće osigurati umu samo najdragocenije znanje, već će ojačati i proširiti umne snage, pružiti mu pravilan uvid u pravu vrednost onoga što je večno. Neka se božanska načela unose u svakodnevni život; neka život bude oblikovan po Božjem velikom merilu pravednosti i ceo karakter će biti ojačan i oplemenjen.

Onaj koji se trudi da se osposobi za Božje sveto delo mora biti vrlo pažljiv da se ne nađe na tlu neprijatelja, već da bira društvo onih koji će mu pomoći da stekne božansko znanje. Bog je dozvolio da Jovan, voljeni učenik, bude prognan na Patmos, na kome je bio odvojen od svetske buke i sukoba, oslobođen svakog spoljašnjeg uticaja, pa čak i od samog rada koji je voleo. I tada je Gospod mogao da razgovara s njim, da otvara njegovom pogledu završne prizore svetske istorije. Jovan Krstitelj je načinio svoj dom u pustinji da bi tamo primio od Boga poruku koji je morao da objavi – poruku koja je trebalo da pripremi put Onome koji treba da dođe.

Koliko god je to moguće postići, treba da se čuvamo svakog uticaja koji bi mogao da skrene naše misli od Božjeg dela. Posebno oni koji su mladi u veri i iskustvu treba da se čuvaju da se ne bi, puni samopouzdanja, našli na putu iskušenja.

Oni koji se pravilno odnose prema radu osetiće i potrebu da imaju Isusa uz sebe na svakom koraku, pa će postati svesni da je usavršavanje uma i ponašanja obaveza koju duguju sebi, obaveza koju od njih zahteva i sam Bog – dužnost od koje će veoma zavisiti njihov uspeh u radu.

21. subota, 23. maj 2015.

Niko nije dovoljan sam sebi

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 60-61)

Mnogi smatraju da su osposobljeni da obavljaju delo o kome jedva da nešto znaju; i kada počnu da rade puni sopstvene važnosti, propustiće da steknu znanje koje bi morali da dobiju u Hristovoj školi.

Oni će biti osuđeni da se bore s mnogim teškoćama za koje su potpuno nepripremljeni. Uvek će im nedostajati iskustva i mudrosti sve dok ne postanu svesni svoje velike nesposobnosti.

Delo je veoma mnogo izgubilo zbog pogrešnog rada ljudi koji imaju sposobnosti, ali nisu stekli odgovarajući obuku. Oni su se prihvatili dela kojim ne znaju kako da upravljaju i posledica je da su postigli veoma malo. Nisu obavili ni desetinu onoga što su mogli obaviti da su od samog početka imali neophodno znanje. Oni su se uhvatili za nekoliko zamisli, uspeli su da pokrenu nekoliko razgovora i tu se njihovo napredovanje završilo. Oni su sebe smatrali sposobnima da budu učitelji, iako su jedva savladali prva slova u poznavanju istine. Spoticali su se celo vreme, ne služeći na čast ni sebi ni delu. Izgleda da nisu imali dovoljno interesa da pokrenu svoje uspavane energije i da opterete svoje sposobnosti da bi postali uspešni radnici. Nisu se potrudili da načine temeljne i dobro promišljene planove i njihov rad je pokazivao nedostatke u svim svojim delovima...

Ukoliko se oni koji žele da rade na spasavanju duša oslone na svoju vlastitu ograničenu mudrost, sigurno će doživeti neuspeh. Ali, ako budu gajili skromno mišljenje o sebi, ako se budu potpuno oslonili na Božja obećanja, On ih nikada neće razočarati. »Uzdaj se u Gospoda svim srcem svojim, i na svoj razum ne oslanjaj se. Na svim putovima svojim imaj ga na umu i on će upravljati staze tvoje.« (Priče 3,5,6) Mi imamo prednost da nas usmerava mudar Savetnik.

Bog može učiniti da skromni ljudi postanu moćni u Njegovoj službi. Oni koji se poslušno odazivaju na poziv dužnosti, usavršavajući svoje sposobnosti do najvišeg stepena, mogu biti sigurni da će primiti božansku pomoć. Anđeli će dolaziti kao glasnici svetlosti da pomognu onima koji će biti spremni da učine sve što do njih stoji i onda se osloniti na Gospoda da saraduje s njihovim naporima...

Svaki radnik mora da bude neporočan u svom srcu; u njegovim ustima ne sme se naći prevare. On treba da ima na umu da ukoliko želi da bude uspešan mora da ima Hrista pored sebe, i da je svaki grešni običaj, makoliko sakriven, vidljiv očima Onoga pred kojim stojimo.

Greh je pokvario božansko obličje u čoveku. Preko Hrista ono se može obnoviti, ali samo uz iskrenu molitvu i pobedu nad sobom mi možemo postati učesnici u božanskoj prirodi...

Radnik za Boga treba da bude spreman da uloži najviše mentalne i moralne snage kojima su ga priroda, obrazovanje i Božja blagodat obdarile; ali će njegov uspeh biti srazmeran stepenu posvećenja i

požrtvovanja s kojim obavlja posao, umesto njegovim prirodnim ili stečenim sposobnostima. Najozbiljniji i trajni napori da se čovek osposobi za korisnu službu su zaista neophodni; ali ukoliko Bog ne deluje zajedno s ljudskim naporima, ništa se neće postići. Hristos kaže: »Jer bez mene ne možete ništa činiti!« (Jovan 15,5) Božanska blagodat je veliki element spasonosne sile; bez nje su svi ljudski napori uzaludni.

22. subota, 30. maj 2015.

Na teškim mestima potrebni su mladi ljudi

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 60-61)

Mi moramo da pokažemo poverenje u naše mlade ljude. Oni treba da budu pioniri u svim poduhvatima u kojima se zahteva trud i žrtvovanje, dok preopterećene sluge Hristove treba da budu upotrebljene kao savetnici, da ohrabre i blagoslove one koji izvode najteže poteze za Boga. Proviđenje je navelo te iskusne ljude da zauzmu teške, odgovorne položaje u ranim godinama, dok njihove ni intelektualne ni fizičke snage nisu bile potpuno razvijene. Veličina poverenja koja im je bila ukazana pokrenula je njihove energije i aktivni rad u delu pomogao im je u fizičkom i mentalnom razvoju.

Potrebni su nam mladi ljudi. Bog ih poziva u misionarska polja. Pošto su u srazmerno slobodniji od briga i odgovornosti, nalaze se u boljem položaju da se uključe u posao nego oni koji moraju da se staraju i za svoju obuku i za izdržavanje velike porodice. Osim toga, mladi ljudi se mnogo lakše prilagođavaju novoj klimi i novom društvu, i bolje mogu da izdrže neudobnosti i teškoće. Taktičnošću i istrajnošću, mogu da se približe ljudima tamo gde se oni nalaze.

Snaga dolazi vežbanjem. Svi koji se služe sposobnostima koje im je Bog dao, dobiće povećanu sposobnost da se posvete Božjoj službi. Oni koji ne čine ništa u Božjem delu, propustiće da rastu u blagodati i znanju istine. Čovek koji leži i odbija da vežba svoje udove, uskoro će izgubiti svaku sposobnost da ih upotrebljava. Tako i hrišćanin koji ne vežba svoje bogomdane sposobnosti, ne samo da prestaje da raste u Hristu, već gubi i snagu koju već ima; on postaje duhovni invalid.

Upravo oni koji vole Boga i svoje bližnje, koji se trude da pomognu drugima, postaju utvrđeni, osnaženi, ukorenjeni u istini. Pravi hrišćanin

radi za Boga, ne nagoni, već načelno, ne jedan dan ili mesec, već u toku celog života...

Učitelj poziva ljude da postanu evanđeoski radnici. Ko će se odazvati? Ne postaju generali svi koji se prijave u vojsku, ne postaju ni kapetani, vodnici, pa čak ni desetari. Ne nose svi odgovornosti i brige starešina. Ima teškog posla druge vrste koji se mora obaviti. Neki moraju da kopaju rovove i da grade utvrđenja; neki moraju da stoje kao stražari, neki da nose poruke. Iako ima malo oficira, potrebno je mnogo vojnika da popune redove vojske; međutim, njen uspeh zavisi od vernosti svakog vojnika. Kukavičluk ili izdaja jednog vojnika može izazvati katastrofu celokupne armije...

Onaj koji je »svakome odredio njegov posao« (Marko 13,34), u skladu s njegovim sposobnostima, nikada neće dozvoliti da verno obavljanje dužnosti ostane nenagrađeno. Svako delo odanosti i vere biće ovenčano posebnim dokazima Božje naklonosti i odobravanja. Svakom radniku je upućeno obećanje: »Ide i plaće koji nosi seme da seje; poći će s pesmom noseći snopove svoje!« (Psalam 126,6)

Mnogi današnji dečaci, koji odrastaju kao nekada Danilo u svom judejskom domu, proučavajući Božju Reč i Njegova dela, dobijajući pouke u vernoj službi, stajace jednom u zakonodavnoj skupštini, u sudskim dvoranama, ili u carskim dvorima, kao svedoci za Cara nad carevima. Mnoštvo ljudi će biti pozvano u širu službu. Ceo svet se otvara za Jevanđelje.

23. subota, 06. jun 2015.

Jasan način izražavanja

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 64-66)

Kada govorite, neka svaka reč bude potpuna i zaokružena, svaka rečenica jasna i određena, sve do poslednje reči. Kada se približavaju kraju rečenice, mnogi smanjuju jačinu glasa, govore tako nerazumljivo da se uništava snaga misli. Reči koje treba da se izgovaraju dostojne su da se izgovaraju jasnim, određenim glasom, naglašeno i izražajno. Međutim, nikada ne tražite reči kojima ćete ostaviti utisak da ste obrazovani. Što je veća vaša jednostavnost, to će bolje biti shvaćene vaše reči.

Mladi ljudi i žene, da li je Bog u vaše srce stavio želju da obavljate službu za Njega? Onda na svaki način negujte svoj glas do krajnjih granica svojih sposobnosti, tako da možete objasniti dragocene istine drugima. Nemojte stvoriti naviku da se molite nerazumljivo i tiho, da vašim molitvama bude potreban prevodilac. Molite se jednostavno, ali jasno i određeno. Dozvoliti glasu da padne tako nisko da se ne može čuti nije nikakav dokaz poniznosti...

Kada se molite javno, na skupovima, imajte na umu da se obraćate Bogu, i da On želi da govorite tako da vas svi koji su prisutni mogu čuti i udružiti svoje molitve s vašima. Molitva koja se izgovara tako ubrzano, da se reči nagomilavaju jedna na drugu nije na čast Bogu i ne donosi slušaocima nikako dobro. Neka propovednici i svi koji upućuju javne molitve nauče da se mole na takav način da Bog bude proslavljen, a slušaoci blagosloveni. Neka govore polako i određeno, tonom koji je dovoljno glasan da ga svi čuju, tako da se svi mogu ujediniti izgovarajući reč: Amin! ...

Način na koji se istina predstavlja često veoma utiče da li će biti prihvaćena ili odbačena. Svi koji rade u velikom delu reforme treba da proučavaju kako da postanu uspešni radnici, tako da mogu obaviti najveću moguću količinu dobra i ne umanjiti silu istine svojim nedostacima.

Propovednici i učitelji moraju da disciplinuju sebe da reči izgovaraju jasno i određeno, dajući punu zvučnost svakoj reči. Oni koji govore brzo, iz grla, nagomilavajući reči jednu na drugu, podižući glas do neprirodnih visina, uskoro postaju promukli; izgovorene reči gube polovinu snage koju bi imale da su izgovorene polako, jasno i ne tako glasno. Naklonost slušalaca prema govorniku se budi zato što znaju da čini nasilje nad sobom, pa očekuju da će se slomiti svakog trenutka. Nije nikakav dokaz da neko revnuje za Gospoda ako sebe dovodi do visokog stepena uzbuđenja i ako naglašeno gestikulise. »Jer telesno obučavanje malo je korisno«, kaže apostol.

Spasitelj sveta bi želeo da ga Njegovi saradnici pred stavljaju; i što je čovek bliže Bogu, to će besprekorniji biti njegov način obraćanja ljudima, njegovo držanje, njegovo ponašanje i gestikulacija. Neuglašeno i neotesano ponašanje se nikada nije videlo u našem uzoru – Isusu Hristu. On je bio predstavnik Neba i Njegovi sledbenici moraju da budu slični Njemu.

Neki misle da će Gospod svojim Svetim Duhom osposobiti čoveka da govori onako kao što to On želi; ali Gospod nije obećao da će obaviti i posao koji je namenio čoveku. On nam je dao sposobnost

razmišljanja, pružio nam je prilike da obrazujemo svoj um i ponašanje. I pošto mi učinimo za sebe sve što možemo, koristeći se na najbolji način prednostima koje nam stoje na raspolaganju, tek tada se možemo obratiti Bogu iskrenom molitvom da svojim Duhom učini ono što mi sami nismo u stanju da učinimo za sebe.

24. subota, 13. jun 2015.

Sledimo primer Pavla

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 74-75)

Apostol Pavle je uviđao važnost obučavanja mladih ljudi za evanđeosku službu. On ih je uzimao sa sobom na svoja misionarska putovanja i tako im davao priliku da stiču iskustva koja su im omogućavala da kasnije zauzimaju odgovorna mesta. Kada bi se rastao s njima, i dalje je ostajao u vezi s njihovim radom i njegove poslanice Timotiju i Titu predstavljaju dokaz koliko je duboka bila njegova želja da postignu uspeh. Pisao im je: »I što si čuo od mene pred mnogim svedocima, ono predaj vernim ljudima koji će biti vredni i druge naučiti!« (2. Timotiju 2,2)

Ova pojedinost iz Pavlovog rada daje važnu pouku ... Iskusni radnici obavljaju plemenito delo kada, umesto da se trude da sve odgovornosti nose sami, obučavaju mlade ljude i polažu terete na njihova pleća. Bog želi da oni koji su stekli iskustvo u Njegovom delu obučavaju mlade ljude za Njegovu službu.

Mladi radnik ne sme da postane toliko obuzet idejama i mišljenjima onih kojima je poveren na obuku i da tako zapostavi svoju ličnost. On ne sme da izgubi svoju individualnost i da se utopi u ličnosti onoga ko ga poučava, tako da se ne usuđuje da izrazi svoje mišljenje, već da čini ono što mu je rečeno, ne obazirući se na svoje razumevanje o tome šta je dobro a šta je zlo. Njegova je prednost da se i sam uči od velikog Učitelja. Ukoliko onaj s kojim radi krene putem koji nije u skladu s onim: »Tako reče Gospod!« neka se ne obraća nekome sa strane, nego neka ide svom pretpostavljenom u službi, i neka mu izloži svoj problem, slobodno izražavajući svoje mišljenje. Na taj način učenik može da posluži na blagoslov svom učitelju. On mora da verno obavi svoju dužnost. Bog

će ga smatrati krivim ako nastavi da ide pogrešnim smerom, makoliko veliki bio uticaj ili odgovornost onoga koji ga je poveo pogrešnim putem.

Mladi ljudi će biti pozvani da se povežu sa starijim nosiocima zastave, tako da ih ovi verni ljudi mogu jačati i poučavati jer su prošli kroz razne sukobe i kojima se Bog toliko puta obraćao preko svedočanstava svoga Duha, pokazujući im pravi put i osuđujući pogrešan. Kada se pojave opasnosti koje iskušavaju veru Božjeg naroda, ovi pioniri propovednici treba da pričaju iskustva iz prošlosti, kada je u sličnim okolnostima istina bila osporavana i kada su se širila čudna osećanja koja nisu dolazila od Boga. Danas sotona traži priliku da obori stare putokaze istine – spomenike koji su bili podignuti duž našeg puta, pa nam je potrebno iskustvo starijih radnika koji su sazidali svoju kuću na čvrstoj steni i koji su i u dobru i u zlu ostali čvrsto uz istinu.

25. subota, 20. jun 2015.

Sila za službu

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 371-373)

U ovim danima opasnosti, Crkvi je potrebna vojska radnika koji su se, slično Pavlu, pripremili za korisnu službu, koji su stekli duboko iskustvo u onome što je Božje i koji su ispunjeni ozbiljnošću i revnošću. Posvećeni, požrtvovani ljudi su neophodni – ljudi koji neće izbegavati nevolje i odgovornosti; ljudi koji su hrabri i pošteni; ljudi u čijim srcima je Hristos »nada slave« i koji će, usana očišćenim svetim ognjem, »propovedati reč«! Zbog nedostatka takvih ljudi Božje delo vene, i kobne zablude, kao smrtonosni otrov, potkopavaju moral i uništavaju nadu velikog dela ljudskog roda.

Oni koji su ljudi u Božjim očima i koji su kao takvi zapisani u nebeskim knjigama, to su oni koji, kao Danilo, neguju svaku sposobnost na takav način da najbolje predstavlja Božje carstvo svetu koji je ogrezao u bezakonju. Napredovanje u znanju je bitno; jer kada se upotrebi u Božjem delu, znanje je sila na dobro. Svetu su potrebni ljudi misli, ljudi načela, ljudi koji neprestano rastu u razumevanju i rasuđivanju. Štampi su potrebni ljudi koji će je upotrebiti na najveću korist, tako da istina može da dobije krila kojima će odleteti u svaki narod, i jezik, i pleme.

Hristos nam zapoveda: »Iziđi na puteve i među ograde te nateraj da dođu da mi se napuni kuća!« (Luka 14,23) Poslušni toj reči, mi moramo poći neznabošcima koji žive u našoj blizini, ali i onima koji su daleko od nas. »Carinici i bludnice« moraju da čuju Spasiteljev poziv. Ljubaznošću i strpljivošću Njegovih vesnika, poziv postaje sila koja nagoni i uzdiže one koji su potonuli u najniže dubine greha.

Hrišćanske pobude zahtevaju da radimo s upornom namerom, s neumrlom zainteresovanošću i sa sve većom upornošću za duše koje sotona pokušava da uništi. Ništa ne sme da ohladi ozbiljnu, čežnjivu energiju za spasenje izgubljenih.

Zapazite kako se kroz Božju Reč pokazuje duh hitnosti da se pozovu ljudi i žene da dođu Hristu. Mi moramo iskoristiti svaku mogućnost koja nam se pruža da javno i privatno iznesemo svaki dokaz, da pokrenemo svaku pobudu da privučemo ljude Spasitelju. Svom svojom snagom moramo ih pozivati da gledaju na Isusa i da prihvate Njegov život samoodricanja i žrtve. Moramo im pokazati da očekujemo od njih da obraduju Hristovo srce time što će se poslužiti svakim od Njegovih darova da proslave Njegovo ime.

Nije dužina vremena koje provodimo na radu, već naša dragovoljnost i vernost u radu, ono što ga čini prihvatljivim u Božjim očima. U svoj našoj službi zahteva se potpuna predanost naše ličnosti. Najmanja dužnost, obavljena iskreno i požrtvovano, ugodnija je Bogu i od najvećeg dela koje bi bilo protkano sebičnošću. On gleda da vidi koliko Hristovog duha gajimo, koliko sličnosti sa Hristom naše delo pokazuje. On mnogo više ceni ljubav i vernost s kojom radimo nego količinu posla koji smo obavili.

Jedino kada je sebičnost mrtva, kada je borba oko prvenstva iskorenjena, kada zahvalnost ispunjava srce, kada ljubav čini da život postane miomirisano – jedino tada Hristos stanuje u našoj duši i mi bivamo priznati kao Božji saradnici. (COL 402)

Od svih ljudi u svetu, reformatori moraju da budu naj nesebičniji, najljubazniji, najuslužniji. U njihovom životu treba da se vidi istinska dobrotu izražena nesebičnim delima. Radnik kome nedostaje učtivost, koji pokazuje nestrpljivost prema neznanju ili svojeglavosti drugih, koji govori pre nagljeno ili postupa nepromišljeno, može da zatvori pristup srcima tako da im se više nikada ne može približiti.

I kao što rosa ili blaga kiša padaju na sasušene biljke, neka i vaše reči padaju nežno kada se trudite da spasete duše od zablude. Božji plan je da se prvo približite srcu. Istinu treba da izgovaramo u ljubavi, oslanjajući

se na Njega koji će nam dati snage da reformišemo život. Sveti Duh će učiniti da reči izgovorene u ljubavi deluju na dušu.

Po svojoj prirodi mi smo samouvereni i usmereni na sebe. Međutim, kada naučimo pouke kojima Hristos želi da nas nauči, mi postajemo učesnici u Njegovoj prirodi; mi živimo Njegovim životom. Prekrasni primer Isusa Hrista, nenadmašna nežnost s kojom se približavao osećanjima drugih, plačući s onima koji plaču, radujući se s onima koji su radosni, mora da ima dubok uticaj na karakter svih onih koji ga iskreno slede. Ljubaznim rečima i delima oni će se truditi da olakšaju put svakoj umornoj nozi.

26. subota, 27. jun 2015.

Živeti dvostrukim životom

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 373-375)

Najviše delo vaspitanja nije samo da prenese znanje, već i onu životvornu energiju koja se prima dodirima uma s umom i duše s dušom. Samo život može da začne život. Kakvu su, prednost imali oni koji su se tri i po godine svakodnevno družili s božanskim životom iz koga su dolazili životni podsticaji, koji su donosili blagoslov svetu. Više od svih Njegovih pratilaca, Jovan, voljeni učenik, prepuštao se sili tog čudesnog života. On kaže: »I život se javi, i videsmo, i svedočimo, i javljamo vam život večni, koji beše u Oca, i javi se nama.« (1. Jovanova 1,2) »I od punosti njegove mi svi uznesmo blagodat za blagodaću.« (Jovan 1,16)

U apostolima našeg Gospoda nije bilo ničeg što bi moglo da im donese slavu. Bilo je očigledno da je uspeh njihovog rada zavisio jedino od Boga. Život tih ljudi, karakter koji su oblikovali, i veliko delo koje je Bog obavio preko njih, svedoče o tome šta će On učiniti za sve koji su poučljivi i spremni da ga poslušaju.

Pre slave ide smernost. Da popuni visoka mesta među ljudima, Nebo bira radnike koji, slično Jovanu Krstitelju, zauzimaju skromna mesta pred Bogom. Učenik, najbliži detetu, ujedno je i najuspešniji u radu za Boga. Nebeske sile mogu da sarađuju sa onim koji ne teži da uzdigne sebe, već da spase duše. Onaj ko najdublje oseća potrebu za božanskom pomoći, zatražiće je, i Sveti Duh će mu dati priliku da pogleda na Isusa i da tako

ojača i uzdigne svoju dušu. Posle razgovora sa Isusom odlaziće da radi za one koji ginu u svojim gresima. On je pomazan za svoju misiju; i uspeva tamo gde većina učenih i intelektualno mudrih ljudi doživljava poraz.

Onaj ko poziva ljude na pokajanje mora da razgovara s Bogom u molitvi. On mora da prione uz Svemogućeg, govoreći: »Neću te pustiti dok me ne blagosloviš. Daj mi snage da zadobijam duše za Hrista!«

Pavle kaže: »Jer kada sam slab, onda sam silan!« (2. Korinćanima 12,10) Kada shvatimo svoju slabost, učimo da se oslanjamo na silu koja nije u nama. Ništa ne može tako da obuzme srce kao trajna svest o našoj odgovornosti pred Bogom. Ništa ne prodire tako duboko do najdubljih pobuda ponašanja, kao svest o Hristovoj ljubavi koja oprašta grehe. Mi moramo da dođemo u dodir s Bogom da bismo mogli da budemo nadahnuti Njegovim Svetim Duhom, koji će nas osposobiti da uspostavimo vezu s bližnjima.

A onda se radujte što ste se preko Hrista povezali s Bogom, postali pripadnici nebeske porodice. Kada budete gledali iznad sebe, imaćete trajnu svest o slabosti ljudskog roda. Što se manje budete bavili sobom, to će određenije i potpunije biti vaše shvatanje savršenstva vašeg Spasitelja. Što se bliže budete povezali s Izvorom svetlosti i sile, obasjavaće vas veća svetlost i dobijaćete veću silu da radite za Boga.

Ništa nam u našem radu nije potrebnije od praktičnih rezultata naših razgovora s Bogom. Mi svojim svakodnevnim životom treba da pokazujemo da imamo mir i odmor u Spasitelju. Njegov mir u srcu blistaće s našeg lica. On će našem glasu davati moć osvedočavanja. Razgovor s Bogom oplemeniće naš karakter i ceo život. Ljudi će shvatiti, kao i kod prvih učenika, da smo bili sa Isusom. To će radniku dati silu kakvu mu ništa drugo ne bi moglo dati. On ne sme da dozvoli sebi da bude lišen te sile.

Mi moramo da živimo dvostrukim životom – životom misli i dela, tihe molitve i ozbiljnog rada. Snaga koju ćemo primati iz razgovora s Bogom, sjedinjena sa ozbiljnim naporom da obučimo svoj um da bude promišljen i brižan, priprema nas za naše svakodnevne dužnosti i čuva naš duševni mir u svim okolnostima, ma koliko bile teške.

III tromesečje

27. subota, 04. jul 2015.

Nagrada za službu I.

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 376-378)

Hristos je rekao: »Kada daješ objed ili večeru, ne zovi prijatelja svojih, ni braće svoje, ni rođaka svojih, ni suseda bogatih, da ne bi i oni kada tebe pozvali i vratili ti. Nego, kada činiš gozbu, zovi siromahe, kljaste, hrome i slepe, i blago će ti biti što ti oni ne mogu vratiti; nego će ti se vratiti o vaskrseniju pravednijeh.« (Luka 14,12-14)

Ovim rečima Hristos ističe razliku između sebičnih običaja sveta i nesebične službe kojoj je On poslužio kao primer u svom životu. Za takvu službu On ne nudi nagradu u svetovnom dobitku ili priznanju. Ali zato dodaje: »Nego će ti se vratiti o vaskrseniju pravednih!« Tada će se pokazati rezultati svakog života i svaki pojedinac će požnjeti ono što je posejao.

Svakom radniku za Boga ova misao treba da bude podsticaj i ohrabrenje. U ovom životu naš rad za Boga često izgleda skoro potpuno besplodan. Naši napori da činimo dobro mogu da budu ozbiljni i istrajni, ali nama, možda, neće biti dozvoljeno da vidimo njegove rezultate. Nama može izgledati da su naši napori bili potpuno uzaludni. Međutim, Spasiatelj nas uverava da je naše delo zapaženo na Nebu i da nagrada ne može izostati.

Apostol Pavle, nadahnut Svetim Duhom, kaže: »A dobro činiti da vam se ne dosadi, jer ćemo u svoje vreme požnjeti, ako se ne umorimo!« (Galatima 6,9) U spisima psalmiste čitamo: »Ide i plače koji nosi seme da seje; poći će s pesmom noseći snopove svoje!« (Psalam 126,6)

Iako se velika konačna nagrada daje prilikom Hristovog dolaska, služba Bogu iz čistoga srca donosi nagradu, čak i u ovom životu. Radnik će morati da se suoči s preprekama, protivljenjem, gorkim razočaranjima od kojih se lomi srce. On možda neće ni videti plodove svog teškoga rada. Ali, suočen sa svim tim, on u samom svom radu nalazi blagoslovenu nagradu.

Svi koji predaju sebe Bogu, koji nesebično služe ljudskom rodu, saraduju s Gospodom slave. Ta misao zaslađuje sve napore, ona budi volju, daje snagu duhu da se suoči sa svime što ga može zadesiti. Radeći s nesebičnim srcem, oplemenjeni time što učestvuju u svim Hristovim stradanjima, deleći s Njim njegove naklonosti, oni pomažu da se podigne plima Njegove radosti i da se donese čast i slava Njegovom uzdišenom imenu. U zajedništvu s Bogom, sa Hristom i sa svetim anđelima, oni su okruženi nebeskom atmosferom, atmosferom koja donosi zdravlje njihovom telu, živahnost njihovom intelektu i radost njihovoj duši.

Svi koji celo svoje telo, duh i dušu posvete Gospodnjoj službi neprestano će dobijati nove zalihe fizičke, mentalne i duhovne sile. Neiscrpne riznice Neba stoje im na raspolaganju. Hristos im daje dah svoga Duha, život svoga života. Sveti Duh daje svoje najveće snage da deluju u srcu i u umu.

»Tada će sinuti videlo tvoje kao zora, i zdravlje će tvoje brzo procvasti, i pred tobom će ići pravda tvoja, i slava Gospodnja biće ti zadnja straža. Tada ćeš prizivati i Gospod će te čuti, vikaćeš i reći će: evo me!« »Tada će zasjati u tami videlo tvoje, i tama će tvoja biti kao podne, jer će te Gospod voditi vazda, i sitiće dušu tvoju na suši, i kosti tvoje krepice, i bićeš kao vrt zaliven, i kao izvor kojemu voda ne presuše.« (Isaija 58,8-11)...

Iako veliki deo roda njihovih napora neće biti vidljiv u ovom životu, Božji radnici imaju Njegovo sigurno obećanje o konačnom uspehu. Kao Otkupitelj sveta, Hristos se neprestano suočavao s prividnim promašajima. Izgledalo je kao da uspeva da obavi samo deo posla koji je čeznuo da obavi u delu uzdizanja i spasavanja. Sotonske sile su neprestano radile da mu prepreče put. Međutim, On se nije dao obeshrabriti. Uvek je pred sobom gledao rezultate svoje misije. On je znao da će istina na kraju pobediti u sukobu sa zlom, pa je govorio svojim učenicima: »Ovo vam kazah da u meni mir imate. U svetu ćete imati nevolju, ali, ne bojte se, jer Ja nadvladah svet.« (Jovan 16,33) Život Hristovih sledbenika treba da bude sličan Njegovom, niz neprekidnih pobeda – pobeda koje se ovde neće videti kao pobede, ali koje će biti priznate kao pobede u velikom budućem svetu.

Nagrada za službu II.

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 378-380)

Oni koji rade za dobro drugih rade u zajedništvu s nebeskim anđelima. Oni se neprekidno nalaze u njihovom društvu, uživaju njihovu neprestanu podršku. Anđeli svetlosti i sile stalno se nalaze u njihovoj blizini da ih zaštite, uteše, izleče, pouče i nadahnu. Najviše obrazovanje, prava kultura, najuzvišenija služba moguća ljudskom stvorenju u ovom svetu, postaje njihova.

Često naš milostivi Otac hrabri svoju decu i jača njihovu veru dozvoljavajući im da ovde vide dokaze sile Njegove blagodati na srcima u životu onih sa kojima rade. »Jer misli moje nisu vaše misli, niti su vaši putovi Moji putovi, veli Gospod. Nego koliko su nebesa viša od zemlje, toliko su putovi Moji viši od vaših putova, i misli Moje od vaših misli. Jer kako pada dažd ili snijeg s neba i ne vraća se onamo, nego natapa zemlju i čini da rađa i da se zeleni, da daje semena da se seje i hljeba da se jede, tako će biti reč Moja kada iziđe iz Mojih usta: neće se vratiti k Meni prazna, nego će učiniti što Mi je drago i srećno će svršiti na što je pošljem. Jer ćete s veseljem izaći i u miru ćete biti vođeni; gore i bregovi pevaće pred vama od radosti i sva će drveta poljska pljeskati rukama. Mesto trnja niknuće jela, mesto koprive niknuće mirta; i to će biti Gospodu u slavu, za večan znak, kojega neće nestati.« (Isaija 55,8-13)

U preobražavanju karaktera, u odbacivanju zlih strasti, u razvoju skladnih vrлина Božjeg Svetog Duha, mi vidimo ispunjenje obećanja: »Mesto trnja niknuće jela; mesto koprive niknuće mirta!« Mi gledamo tako se tome raduje životna pustinja i kako »procvetava kao ruža« (Isaija 35,1).

Hristos se raduje da uzme, prividno, beznadežan materijal, one koje je sotona unizio i preko kojih je radio, i da ih pretvoti u podanike svoje blagodati. On se raduje da ih oslobodi patnji. On čini da Njegove slugе postanu Njegova oruđa za dovršenje Njegovog dela i da u njegovom uspehu, već u ovom životu, nađu svoju dragocenu nagradu.

Međutim, šta je ona kada se uporedi s radošću koja će biti u veliki dan konačnog obračuna? »Tako sada vidimo kao kroz staklo u zagonetki,

a onda ćemo licem k licu, sada poznajem nešto, a onda ću poznati kao što sam poznat.« (1. Korinćanima 13,12)

Hristovi radnici dobijaju nagradu da uđu u Njegovu radost. Ta radost, koju i sam Hristos očekuje s velikom čežnjom, predstavljena je u Njegovom zahtevu koji je uputio svom Ocu: »Hoću da i oni koje si mi dao budu sa Mnom gde sam Ja, da vide slavu Moju koju si Mi dao, jer si imao ljubav k Meni pre postanja sveta!« (Jovan 17,24)

Anđeli su čekali da pozdrave Isusa, kada se On uzdizao posle svoga vaskrsenja. Nebeske čete su čežnule da ponovo pozdrave svog voljenog Zapovednika, koji se vratio iz tamnice smrti. Željno su se okupljali oko Njega kada je prošao kroz vrata Neba. Međutim, On ih je vratio. Njegovo srce je bilo sa usamljenom, ožalošćenom grupom učenika koje je ostavio na Maslinskoj gori. On je i dalje bio sa svojom decom koja se bore na Zemlji, i kojima tek predstoji bitka s neprijateljem. On kaže: »Hoću da i oni koje si Mi dao budu sa Mnom gde sam Ja!« Hristovi otkupljeni su Njegovi dragulji, Njegovo dragoceno i posebno blago. »Jer će se kao kamenje u vencu podignuti u zemlji njegovoj« (Zaharija 9,16) – »koje je bogatstvo slave nasledstva njegova u svetima.« (Efescima 1,18) U njima će videti »trud duše svoje i nasitiće se, pravedni sluga moj!« (Isaija 53,11)

I zar se Njegovi radnici neće radovati kada i oni budu videli plod svog rada? Apostol Pavle, pišući obraćenicima u Solunu, kaže: »Jer ko je naš nad ili radost ili venac slave? Niste li i vi pred Gospodom našim Isusom Hristom o Njegovu dolasku? Jer ste vi naša slava i radost.« (1. Solunjanima 2,19.20)

29. subota, 18. jul 2015.

Taktičnost u svedočenju

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 85-87)

U delu zadobijanja duša, potrebni su velika taktičnost i mudrost. Spasitelj nikada nije zatajio istinu, ali ju je uvek izgovarao s ljubavlju. U razgovoru s drugima, pokazivao je najveću taktičnost, uvek je bio ljubazan i promišljen. Nikada nije bio grub, nikada nije bez potrebe izgovarao oštru reč, nikada nije nanosio nepotrebnu bol osetljivoj duši. On nije ukoravao ljudske slabosti. Neustrašivo je žigosao licemerje, neverovanje i bezakonje, ali su se suze osećale u Njegovom glasu dok je izgovarao

svoje oštre ukore. Nikada nije činio da istina bude surova, već je uvek pokazivao duboku nežnost prema ljudskom rodu. Svaka duša je bila dragocena u Njegovim očima. Ponašao se s božanskim dostojanstvom; ali se ipak saginjao s najnežnijim saučešćem i poštovanjem prema svakom pripadniku Božje porodice. U svima je gledao duše koje Njegova misija treba da spase.

Propovednik ne sme da misli da se cela istina mora izgovoriti nevernici u svakoj prilici. On će pažljivo odmeravati kada da progovori, šta da kaže, a šta da ostavi neizrečeno. To ne znači da će se baviti prevarama; već da će raditi onako kako je Pavle savetovao: »Jer premda sam slobodan od sviju, svima sebe učinih robom, da ih više pridobijem«, pisao je Korinćanima. »Jevrejima bio sam kao Jevrej in da Jevreje pridobijem; onima koji su pod zakonom, bio sam kao pod zakonom, da pridobijem one koji su pod zakonom. Onima koji su bez zakona, bio sam kao bez zakona, premda nisam Bogu bez zakona nego sam u zakonu Hristovu da pridobijem one koji su bez zakona. Slabima bio sam kao slab, da slabe pridobijem; svima sam bio sve, da kako god spasem koga.« (1.Korinćanima 9,19-22)

Pavle se nije približavao Jevrejima na takav način da podstakne njihove predrasude. On im nije odmah govorio da treba da veruju u Isusa iz Nazareta; već se bavio proročanstvima koja su govorila o Hristu, Njegovoj misiji i Njegovom radu. Korak po korak vodio je svoje slušaoce napred, pokazujući važnost poštovanja Božjeg zakona. Pokazivao je i dužno poštovanje prema ceremonijalnom zakonu, pokazujući da je upravo Hristos uspostavio jevrejski sistem i službu prinošenja žrtava. Tada bi im govorio o prvom dolasku Otkupitelja, pokazivao im je da se u Hristovom životu i Njegovoj smrti ispunila svaka pojedinost sistema prinošenja žrtava.

Neznabošcima se Pavle približavao uzdižući Hrista, a tek onda im objavljujući obavezne zahteve zakona. Pokazivao im je kako je svetlost koja je blistala sa krsta na Golgoti davala značenje i slavu celokupnom jevrejskom sistemu.

I tako je apostol menjao svoj način rada, oblikujući svoju vest prema okolnostima pod kojima je radio. Posle strpljivog rada bio je uspešan u velikoj meri; ipak, bilo je mnogih koji se nisu dali osvedočiti. I danas će biti onih koji se neće dati osvedočiti bilo kojom metodom objavljivanja istine; pa radnik za Boga mora pažljivo da proučava najbolje metode da ne bi razbudio predrasude ili protivljenje. I upravo su tu neki grešili.

Povodeći se za svojim urođenim sklonostima, zatvarali su vrata koja su uz pomoć neke druge metode rada mogli otvoriti i tako naći pristup srcu i preko njih drugim srcima.

Božji radnici moraju da budu mnogostrani ljudi; što znači da treba da pokažu širinu karaktera. Ne smeju da budu ljudi jedne ideje, ukalupljeni u svoj sistem rada, nesposobni da vide da njihovo zastupanje istine mora da se prilagodi vrsti ljudi s kojima rade i okolnostima sa kojima se suočavaju.

Posao propovednika je veoma osetljiv kada mora da se suoči s otuđenošću, ogorčenošću i protivljenjem. Više nego drugima, njemu je potrebna ona mudrost koja je »najprije čista, a potom mirna, krotka, pokorna, puna milosti i dobrih plodova, bez hatera i nelicemerna.« (Jakov 3,17) I kao što rosa i tiha kiša padaju nežno na usahle biljke, tako i njegove reči treba da padaju nežno dok objavljuje istinu. On treba da zadobije duše, a ne da ih odbije. On treba da istražuje kako da bude vešt i onda kada se nikakva pravila ne mogu primeniti.

Mnoge duše su bile usmerene u pogrešnom smeru i tako izgubljene za Božje delo samo zbog nedostatka veštine i mudrosti onoga koji je radio s njima. Taktičnost i zdravo rasuđivanje mogu da podignu korisnost radnika i stotinu puta.

30. subota, 25. jul 2015.

Rad u novim poljima

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 87-88)

Dok radite u novim poljima nemojte misliti da je vaša dužnost da odmah kažete ljudima: mi smo adventisti sedmog dana, mi verujemo da je subota sedmi dan, namenjen odmoru po Pismu, mi ne verujemo u besmrtnost duše. Tako nešto bi često podiglo veliku barijeru između vas i onih kojima bi želeli da se približite. Govorite im, ukoliko imate priliku, o tačkama doktrine u kojima se slažete. Bavite se potrebom praktične pobožnosti. Pružite im dokaze da ste hrišćanin, da želite mir, i da vam je stalo do njihove duše. Dajte im da vide da ste savesni. Tako ćete zadobiti njihovo poverenje; a kasnije će biti dovoljno vremena za

doktrine. Neka se zadobiju srca, neka se duša pripremi, a tek onda sejte seme, iznoseći u ljubavi istinu kakva je u Hristu.

Bog će sigurno pomoći onima koji od Njega traže mudrost. Ne treba da čekamo da nam se pruži prilika; mi moramo tražiti prilike i uvek biti spremni da damo odgovor onome ko nas zapita za naše nadanje. Ukoliko radnik bude u molitvi uzdizao svoje srce prema Nebu, Bog će mu pomoći da progovori pravu reč u pravo vreme.

Trudeći se da popravimo ili reformišemo druge, moramo biti veoma pažljivi dok govorimo. Naše reči mogu da budu miris života na život ili smrti na smrt. Upućujući ukor ili savet, mnogi pribegavaju oštrim, surovim rečima, rečima koje nisu prilagođene da leče ranjenu osobu. Tim pogrešno izabranim izrazima duh se razdražuje, i često se onaj koji je pogrešio navodi na pobunu.

Svi koji žele da zastupaju načela istine treba da prime pomazanje nebeskim uljem ljubavi. U svim okolnostima ukor se uvek mora izgovarati s ljubavlju. I tek onda će naše reči reformisati, a ne ozlojeđivati. Hristos će ih svojim Svetim Duhom nadopuniti snagom i silom. To je Njegovo delo.

31. subota, 01. avgust 2015.

Vrlina učtivosti

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 88-90)

Oni koji rade za Hrista treba da budu časni i pouzdani ljudi, čvrsti kao stena kada se radi o načelima, ali u isto vreme nežni i učtivi. Učtivost je jedna od vrlina Duha. Najuzvišeniji posao ikada poveren čoveku je da radi sa ljudskim umovima; a onaj koji želi da nađe pristup srcima mora da poslušna nalog: »Budite... milostivi, ponizni!« (1. Petrova 3,8) Ljubav će postići i ono što se dokazima ne bi moglo! Međutim, trenutna razdraženost, jedan jedini zlovoljan odgovor, nedostatak hrišćanske uglađenosti i učtivosti u nekom nevažnom pitanju, mogu dovesti do gubitka i prijatelja i uticaja.

Hrišćanski radnik treba da se trudi da bude ono što je Hristos bio na ovoj Zemlji. On je naš primer, ne samo u svojoj besprekornoj neokaljanosti, već i u svojoj strpljivosti, nežnosti i privlačnosti ponašanja. Njegov život je primer istinske učtivosti. On je uvek imao ljubazan pogled

i reč utehe siromašnima i potlačenima. Njegova prisutnost je unosila čistiju atmosferu u dom. Njegov život je bio čist i neokaljan, i kao takav je hodao među nepromišljenim, grubim, neljubaznim, među grešnim carinicima, neobraćenim Samarjanima, neznabožačkim vojnicima, grubim seljacima i raznolikim mnoštvom. On je izgovarao reč saučešća gde god je prolazio. Kada bi video umornog čoveka, nateranog da nosi teške terete, delio je s njim njegov teret i govorio mu pouke koje je sam naučio iz prirode, o Božjoj ljubavi, o ljubaznosti, o dobroti. Trudio se da nadahne nadom najgrublje, najneuglednije, iznoseći im obećanje da mogu izgraditi karakter koji će ih prikazati kao Božju decu.

Isusova religija omekšava sve što je tvrdo i grubo u temperamentu, ispravlja sve što je surovo i oštro u ponašanju. Ona čini da reči postaju nežne i izraz lica privlačan. Naučimo se od Hrista kako da usaglasimo visoku svest o neporočnosti i poštenju sa vedrinom raspoloženja. Ljubazan, pristojan hrišćanin je najmoćniji dokaz koji se može izneti u prilog hrišćanstva.

Ljubazne reči su kao rosa i tiha kiša duši. Pismo kaže o Hristu da je blagodat bila izlivena na Njegove usne, tako da »ume progovoriti zgodnu reč umornome« (Isaija 50,4). Gospod poziva i nas: »Reč vaša da biva svagda u blagodati« »da da blagodat onima koji slušaju« (Kološanima 4,6; Efescima 4,29).

Neki od onih s kojima ćete doći u dodir mogu da budu grubi i neprijatni, ali nemojte zbog toga i vi da budete takvi. Onaj koji želi da sačuva svoje samopoštovanje, mora da bude pažljiv da nepotrebno ne ranjava samopoštovanje drugih. Ovo pravilo se mora sveto poštovati i prema najzlovoljnijima i najnetaktnijima. Šta Bog namerava da učini s takvim ljudima, mi ne znamo. On je u prošlosti prihvatao ljude, koji nisu bili mnogo drukčiji od ovih, da obave velika dela za Njega. Njegov Duh, koji utiče na srca, pokrenuo je svaku njihovu sposobnost na najodlučniju aktivnost. Gospod je video u tom grubom, neobrađenom kamenju dragoceni materijal, koji će izdržati probe oluja, vrućine i pritiska. Bog ne gleda kao što čovek gleda. On ne sudi po izgledu, već ispituje srca i sudi pravedno.

Gospod Isus zahteva od nas da priznajemo prava svakog čoveka. Čovekova društvena prava i njihova prava kao hrišćana, moraju se uzimati u obzir. Prema svima se mora postupati uglađeno i pažljivo, kao prema Božjim sinovima i kćerima.

Hrišćanstvo će učiniti da se čovek ponaša kao gospodin. Hristos je bio učtiv, čak i prema svojim mučiteljima; i Njegovi istinski sledbenici moraju da pokažu isti taj duh. Pogledajte Pavla kada je bio doveden pred upravitelje. Njegov govor pred Agripom je slika prave pristojnosti ali i ubedljive rečitosti. Jevanđelje ne podržava formalističku učtivost koja je prihvaćena u svetu, već učtivost koja proističe iz stvarne ljubaznosti srca.

Ni najveće obraćanje pažnje na spoljašnju pristojnost u životu nije dovoljno da ukloni svu razdražljivost, grube osude i neprikladne reči. Prava prefinjenost se nikada neće pokazati sve dok se izdizanje sopstvene ličnosti smatra najvažnijim ciljem. Ljubav mora da stanuje u srcu. Pažljivi hrišćanin nalazi svoje pobude za delovanje u svojoj duboko ukorenjenoj ljubavi prema svom Učitelju. Iz korena njegove ljubavi prema Hristu niče i nesebičan interes prema braći. Ljubav onome koji je gaji daje ljupkost, prikladnost i pristojnost u ponašanju. Ona obasjava lice i ublažava glas; ona oplemenjuje i uzdiže celo biće.

32. subota, 08. avgust 2015.

Pristojnost u ponašanju

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 90-92)

Onima koji rukuju svetim stvarima upućena je svečana zapovest: »Očistite se vi koji nosite sudove Gospodnje!« (Isaija 52,12) Od svih ljudi, upravo oni kojima je Gospod ukazao poverenje i čast, oni kojima je poverena posebna služba, moraju da budu najpažljiviji u rečima i delima. Oni treba da budu odani ljudi, koji će delima pravednosti i neporočnim, pravim rečima uzdizati svoje bližnje na viši nivo; ljudi koji se ne kolebaju zbog svakog prolaznog iskušenja; ljudi čvrstih, iskrenih namera, čiji je najviši cilj da sabiraju duše za Hrista...

Problem neporočnosti i pristojnosti u ponašanju je tema kojoj moramo posvetiti pažnju. Mi se moramo čuvati greha ovog izopačenog vremena. Neka se Hristovi ambasadori ne upuštaju u beznačajne razgovore, u prisna prijateljstva sa ženama, udatim ili neudatim. Neka sačuvaju svoje odgovarajuće mesto s prikladnim dostojanstvom; ali, u isto vreme treba da budu društveni, ljubazni i prijatni prema svima. Oni se moraju držati daleko od svega što samo liči na prostaštvo ili na preveliku intimnost. To je zabranjeno tlo, na koje nije sigurno stupiti

svojom nogom. Svaka reč, svako delo, treba da uzdiže, da oplemenjuje, da profinjuje. Nepažljivost u tome je greh.

Pavle poziva Timotija da razmišlja o svemu što je čisto i savršeno da bi se njegovo napredovanje pokazalo pred svima. Isti savet bi bio veoma potreban ljudima sadašnjeg vremena. Upozoravam naše radnike na neophodnost neporočnosti svake misli, svakog dela. Mi nosimo pojedinačnu odgovornost pred Bogom, odgovornost za pojedinačno delo koje niko ne može obaviti umesto nas, a to je naše nastojanje da svet postane bolji. Iako treba da negujemo društvenost, neka to ne bude samo zbog zabave, nego i zbog viših ciljeva.

Zar se oko nas ne događa dovoljno svega što nam pokazuje da je ovakva opreznost neophodna? Na sve strane se vide ljudske razvaline, polomljeni porodični oltari, upropašćeni domovi. Vidi se čudno odustajanje od načela, merila morala su snižena, i zemlja se brzo pretvara u Sodom. Običaji koji su navukli Božji sud na pretpotopne stanovnike i koji su doveli do toga da Sodom bude uništen ognjem, sve se više umnožavaju. Mi se približavamo kraju, kada će Zemlja morati da bude očišćena ognjem.

Neka oni, u čije ruke je Gospod stavio svetlost istine, odstupe od svakog bezakonja! Neka hode putem čestitosti, pobeđujući svaku strast i naviku kojom bi na bilo koji način ukaljali Božje delo ili stavili mrlju na Njegovu svetost ... Zahvaljujući Hristovoj blagodati, ljudi mogu da steknu moralnu čvrstinu, snagu volje i stabilnost namere. U ovoj blagodati krije se snaga koja ih osposobljava da se uzdignu iznad zavodničkih, očaravajući sotonskih iskušenja i da postanu lojalni, odani hrišćani.

33. subota, 15. avgust 2015.

Prikupljanje roda – san Elen Vajta

(Elen Vajt – Evandeoski radnici, 99-102)

U snu koji sam dobila 29. septembra 1886. godine, išla sam s velikom grupom ljudi koji su tražili borovnice. Bilo je tu i mnogo mladih ljudi i žena koji su pošli da pomognu u branju plodova. Izgledalo mi je da se nalazimo u nekom gradu, jer je bilo vrlo malo praznog prostora; ali

su oko grada bila prostrana polja, prekrasni šumarci i obrađeni vrtovi. Velika kola natovarena zalihama za našu grupu kretala su se pred nama.

Uskoro su se kola zaustavila i grupa se raštrkala u svim pravcima da traži plodove. Svuda oko kola bilo je većih i manjih grmova, natovarenih prekrasnim borovnicama; ali je cela grupa gledala u daljinu da ih nađe. Počela sam da berem plodove u blizini, ali veoma pažljivo, plašeći se da ne uberem zeleno voće, koje je bilo izmešano sa zrelim. Mogla sam da pronađem samo jedan ili dva ploda sa grma.

Neke od lepih velikih borovnica su pale na tlo i crvi i insekti su ih do pola pojeli. Pomislila sam: »O, da smo malo ranije došli u ovo polje, sve to dragoceno voće je moglo biti iskorišćeno. Međutim, sada je već kasno. Ja ću ipak pokupiti te borovnice s tla i da pokažem braći šta su mogli da poberu da nisu zakasnili!«

Upravo tada se dvoje troje iz grupe našlo u mojoj blizini. Razgovarali su i izgledalo je da su veoma obuzeti međusobnim druženjem. Videći mene, kazali su: »Svuda smo gledali i nismo našli nikakvih plodova!« Pogledali su sa iznenađenjem količinu koju sam ja prikupila. Rekla sam im: »Ima još mnogo plodova koji se mogu nabrati s ovih grmova!« Počeli su da beru, ali su se uskoro zaustavili, govoreći: »Nije pravo da mi ovde beremo. Ti si pronašla ovo polje i ono pripada tebi!« Međutim, ja sam odgovorila: »Nije važno. Prikupljajte sve što možete naći. Ovo je Božje polje i ovo su Njegove borovnice; vaša je prednost da ih berete!«

Uskoro sam se, naizgled, opet našla sama. Ipak, svakih nekoliko trenutaka čula sam razgovor i smejanje oko kola. Povikala sam onima koji su bili tamo: »Šta radite tamo?« Odgovorili su: »Nismo više mogli da nađemo plodova. Pošto smo umorni i gladni, odlučili smo da odemo do kola i da ručamo. Kada se budemo malo odmorili, ponovo ćemo poći da radimo!«

Kazala sam: »Još ništa niste prikupili do sada. Poješćete sve naše zalihe, ne ostavljajući nam ništa. Ja za sada ne mogu da jedem; ima još puno plodova koje treba da prikupim. Vi ih niste našli, jer niste ni gledali dovoljno pažljivo. Oni se ne nalaze sa spoljne strane grma, već iznutra, morate ih potražiti. Zaista, možete nabrati cele pregršti; budite samo pažljivi da ne berete zelene!«

Moja mala kotarica je uskoro bila puna plodova, pa sam ih odnela do kola. Kazala sam: »Ovo su najlepši plodovi koje sam ikada videla, a našla sam ih u blizini, dok ste se vi umarali bezuspešno ih tražeći u daljini!«

Onda su svi došli da pregledaju moje plodove. Kazali su: »Ovo su borovnice sa visokih grmova, čvrste i dobre. Mi nismo mislili da ćemo išta naći na visokim grmovima, pa smo tražili samo plodove niskih grmova. A tamo smo našli samo nekoliko.«

Onda sam im odgovorila: »Hoćete li se postarati za ove plodove, a onda ćemo zajedno poći da ih tražimo na visokim grmovima?« Međutim, oni nisu pripremili nikakve posude za čuvanje nabranih plodova. Istina, bilo je korpi i vreća u izobilju, ali su sve bile upotrebljene za čuvanje hrane. Umorila sam se od čekanja i konačno upitala: »Zar vi niste došli da nabere borovnica? Zašto se onda niste pripremili da ih čuvate?«

Neko mi je odgovorio: »Sestro Vajt, nismo u stvari ni očekivali da ćemo naći bilo šta, jer je u okolini toliko kuća i toliko toga se dešava. Međutim, pošto si ti bila tako željna da sabiraš plodove, odlučili smo da pođemo s tobom. Mislili smo da, ukoliko ponesemo dovoljno hrane i ako budemo uživali u rekreaciji, nećemo biti suviše razočarani što nismo uspjeli da nabere bilo šta!« Odgovorila sam: »Ne mogu da razumem takvu vrstu posla. Ja ću poći do grmova odmah! Dan je već skoro prošao i uskoro će pasti i noć, a tada više neće biti prikupljanja roda!« Neki su pošli sa mnom, ali su drugi ostali kraj kola da jedu.

Na jednom mestu okupila se mala grupa i živahno razgovarala o nečemu što ih je veoma zanimalo. Prišla sam im i ustanovila da je malo dete na rukama majke privuklo njihovu pažnju. Rekla sam: »Imate samo malo vremena i bilo bi bolje da radite dok još možete!«

Pažnju mnogih privukao je mladi par koji je trčao prema kolima. Kada su stigli, bili su toliko umorni da su morali da sednu i da se odmore. I drugi su se onda bacili na travu da otpočinu.

I tako je dan prolazio i postigli smo veoma malo. Konačno sam kazala: »Braćo, vi ovo nazivate neuspešnim izletom. Ako je to način na koji radite, ne čudim se što nemate uspeha. Vaš uspeh ili neuspeh zavisi od načina kojim prilazite radu. Ovde ima borovnica; ja sam ih našla. Neki od vas ste pretraživali niske grmove bez uspeha; drugi su našli nekoliko plodova. Međutim, visoke grmove ste zaobilazili, jednostavno zato što niste očekivali da ćete naći plodove na njima. Vidite da su plodovi koje sam prikupila krupni i zreli. Za kratko vreme i ostali plodovi će sazreti i onda ćemo moći da ih potražimo. To je način na koji sam ja naučila da prikupljam plodove. Da ste tražili u blizini kola, mogli ste ih naći isto onako kao što sam ih ja našla.«

»Pouka koju ste toga dana dali onima koji su učili kako da obavljaju ovakvu vrstu posla, oni će prihvatiti. Gospod je stavio ove plodonosne grmove usred gusto naseljenog mesta i On očekuje da ih pokupite. Međutim, vi ste bili suviše zauzeti jedenjem i međusobnim druženjem. Niste ni došli na polje s iskrenom odlukom da nađete plodove.«

»Morate od sada raditi s mnogo više revnosti i ozbiljnosti i s jednim potpuno drukčijim ciljem pred očima ili vaš rad nikada neće biti uspešan. Radeći na pravi način, vi ćete poučiti mlađe radnike da su hrana i rekreacija mnogo manje važni od prikupljanja roda. Trebalo je zaista mnogo teškog rada da se kola sa zalihama izvezu nasred polja, ali vi ste mislili više o zalihama nego o plodovima koje je trebalo da nosite kući kao rezultat svog rada. Morate biti vredni, prvo da odnesete plodove u vašoj blizini, a onda da potražite i one koji su dalje; posle toga se možete vratiti da ponovo radite u blizini i tako ćete biti uspešni.«

34. subota, 22. avgust 2015.

Osobine neophodne za službu I: saučešće i poštenje

(Elen Vajt – Evandeoski radnici, 102-103)

Bog želi da ujedini svoje radnike vezama opšteg saučešća i čistih osećanja. Upravo atmosfera hristolike ljubavi koja okružuje dušu vernika čini ga mirisom života na život i omogućuje Bogu da blagoslovi njegove napore. Hrišćanstvo ne podiže nikakve zidove razdvajanja između čoveka i njegovih bližnjih, već povezuje ljudska bića s Bogom i međusobno.

Zapazi kako je nežan i pun saučešća Gospod u svojim postupcima prema svojim stvorenjima. On voli svoje zalutalo dete, i poziva ga da se vrati. Očeva ruka je stavljena oko pleća Njegovog pokajničkog sina; Očev plašt prekriva njegove krpe; prsten je stavljen na njegov prst kao dokaz njegovog carskog porekla. A ipak, koliko ima onih koji gledaju na izgubljenog sina ne samo ravnodušno, nego čak i prezrivo! Slično fariseju, i oni kažu: »Bože, hvalim te što ja nisam kao ostali ljudi!« (Luka 18,11) Međutim, šta mislite, kako Bog gleda na one koji, dok tvrde da su

Hristovi saradnici, dok se duša bori protiv poplave iskušenja, stoje kao onaj stariji brat u priči, tvrdoglavi, samovoljni i sebični?

Kako se malo povezujemo vezama naklonosti sa Hristom u onome što bi trebalo da bude najčvršća veza jedinstva između nas i Njega – saučešćem prema izopačenima, krivima, napaćenima, dušama koje su mrtve u prestupima i gresima! Nehumanost čoveka prema čoveku je naš najveći greh.

Mnogi misle da predstavljaju Božju pravednost, iako potpuno propuštaju da predstavljaju Njegovu nežnost i Njegovu veliku ljubav. Često se događa da se oni prema kojima postupaju strogo i surovo nalaze pod stresom iskušenja. Sotona se bori s tim dušama i grube reči ih obeshrabruju i čine da padaju kao plen sile kušača... Nama je potrebno više hristolikog saosećanja; ne samo saosećanja prema onima koji nam izgledaju besprekorni, već i saosećanja prema siromašnim, napaćenim dušama koje se bore, koje su često za osudu, koje greše i onda se kaju, koje se iskušavaju i obeshrabruju. Mi treba da idemo svojim bližnjima, dirnuti, slično našem milosrdnom Prvosvešteniku, svešću o njihovim slabostima.

Ljudi iskušane hrabrosti i strogog poštenja potrebni su za ovo vreme, ljudi koji se ne plaše da podignu svoj glas za ono što je pravo. Kazala bih svakom radniku: u svim tvojim službenim dužnostima, neka poštenje bude karakteristika svakog tvog postupka. Svi deseci, sav novac koji ti je poveren za bilo koju posebnu namenu, treba da bude smesta stavljen tamo gde pripada. Novac priložen za Božje delo ne sme se upotrebljavati za lične potrebe s namerom da se kasnije nadoknadi. To Gospod zabranjuje. To je iskušenje od onoga koji čini zlo i samo zlo.

35. subota, 29. avgust 2015.

Osobine neophodne za službu II.: jedinstvo sa Hristom i poniznost

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 103-105)

Radnik koji zna značenje jedinstva s Hristom, ima sve veću želju i sposobnost da shvati značenje službe Bogu. Njegovo znanje se povećava; jer rasti u blagodati znači imati sve veću sposobnost razumevanja Pisma.

Takav čovek je zaista Božji saradnik. On shvata da je samo oruđe i da mora da se prepusti Učiteljevim rukama. Nevolje mu se događaju; jer ako ne bude iskušan na taj način, nikada neće postati svestan svog nedostatka mudrosti i iskustva. Međutim, ako potraži Gospoda ponizno i s poverenjem, svaka nevolja će mu poslužiti na dobro.

Ponekad može izgledati da je pretrpeo neuspeh, ali njegov prividni neuspeh može da bude Božji način da ga nauči pravom napredovanju, da mu pomogne da bolje upozna samoga sebe i da se čvršće osloni na Nebo. On i dalje može da čini greške, ali se uči da ih ne ponavlja. Postaje jači u svom odupiranju zlu i drugi imaju koristi od njegovog primera...

Oni koji imaju najdublje iskustvo u onome što je Božje, najviše su udaljeni od oholosti i samouzvišenja. Pošto imaju uzvišeno shvatanje o Božjoj slavi, smatraju da je i najniže mesto u Njegovoj službi suviše časno za njih. Kada se Mojsije spustio s gore, pošto je četrdeset dana proveo u razgovoru s Bogom, nije znao da njegovo lice blista sjajem koji je plašio one koji su ga gledali.

Pavle je gajio veoma skromno mišljenje o svom napredovanju u hrišćanskom životu. On govori o sebi kao poglavaru grešnika. I ponovo naglašava: »Ne kao da već dostigoh ili se već savrših.« (Filibljanima 3,12) Međutim, Gospod je veoma cenio Pavla.

Naš Spasitelj je nazvao Jovana Krstitelja najvećim prorokom; ali, kada su Jovana upitali da li je on Mesija, on je sebe proglasio nedostojnim da Mesiji odreši obuću. Kada su mu učenici došli s prigovorom da se svi ljudi okreću novom Učitelju, Jovan ih je podsetio da je samo preteča Onoga koji treba da dođe.

Radnici takvog duha su neophodni danas. Božje delo treba da bude pošteđeno od samodovoljnih, onih koji su zadovoljni samim sobom. Naš Gospod traži radnike koji, osećajući svoju potrebu za Hristovom pomiritejskom krvlju, kreću na posao, ne puni hvalisanja, već u punoj sigurnosti vere, znajući da će im uvek biti neophodna Hristova pomoć da saznaju kako da se bave ljudskim umom.

Osobine neophodne za službu III.: revnost i doslednost

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 105-106)

Postoji potreba za većom revnošću. Vreme brzo prolazi i neophodni su ljudi koji će raditi kao što je Hristos radio. Nije dovoljno samo živeti tihim životom, posvećenim molitvi. Samo razmišljanje neće zadovoljiti potrebe sveta. Religija ne sme da bude samo subjektivni uticaj u našem životu. Mi moramo da budemo potpuno probuđeni, energični, ozbiljni hrišćani, puni želje da istinu objavimo drugima.

Ljudima je neophodno da čuju vest o spasenju verom u Hrista. Revnosnim i vatrenim naporima vest zaista i treba da im se objavi. Duše se moraju tražiti, za njih se treba moliti, za njih treba raditi. Ozbiljni pozivi se moraju uputiti, vatrene molitve poslati. Naše površne, beživotne molitve moraju da se pretvore u molbe pune izuzetnog revnovanja.

Karakteristični mnogih koji sebe smatraju pobožnima su nesavršeni i jednostrani. Takvi pokazuju da su kao učenici u Hristovoj školi vrlo nesavršeno naučili svoje lekcije. Neki koji su naučili da slede Isusa u Njegovoj krotkosti, ne pokazuju Njegovu marljivost u činjenju dobra. Drugi su aktivni i revnosni, ali su hvalisavi; nikada se nisu naučili poniznosti. Ima i onih koji su isključili Hrista iz svoga rada. Oni mogu da budu prijatni po svom ponašanju, mogu da pokazuju saučešće prema svojim bližnjima, ali njihovo srce nije usredsređeno na Spasitelja, oni nisu naučili jezik Neba. Oni se ne mole kao što se Hristos molio; ne cene duše onako kako ih je On cenio; nisu naučili da izdrže teškoće u svojim naporima da spase duše. Neki, znajući nešto malo o preobražavajućoj sili blagodati, postaju sebični, kritički raspoloženi, grubi. Drugi su povodljivi i popustljivi, savijaju se na jednu ili na drugu stranu da bi zadovoljili svoje bližnje.

Koliko god revnosno da zastupamo istinu, ako naš svakodnevni život ne svedoči o njenoj sili posvećenja, izgovorene reči ništa neće postići. Nedosledno ponašanje otvrnjuje srce i sužava umne vidike radnika i stavlja kamen spoticanja na put onih s kojima radi.

Propovednik treba da se oslobodi svake nepotrebne prolazne brige da bi mogao potpuno da se posveti svom svetom pozivu. On treba često da se moli, da sebe podloži božanskoj disciplini, da bi njegov život mogao

da pokaže plodove istinskog vladanja sobom. Njegov jezik treba da bude pravilan; nikakvi ulični izrazi, nikakve jeftine izreke ne treba da se čuju s njegovih usana. Njegova odeća mora da bude u skladu s karakterom posla kojim se bavi. Neka propovednici i učitelji teže da dostignu merila postavljena u Bibliji. Neka ne zanemaruju sitnice na koje se često gleda kao na nevažne. Zanemarivanje sitnica često navodi na zanemarivanje većih odgovornosti.

Radnici u Gospodnjem vinogradu imaju primer dobrih ljudi iz svih vekova da se ohrabre. Imaju i Božju ljubav, službu anđela, saučešće Isusa Hrista, nadu da će zadobiti duše za istinu. »I razumni će se sjati kao svetlost nebeska i koji mnoge privedoše pravdi kao zvezde vazda i doveka.« (Danilo 12,3)

37. subota, 12. septembar 2015.

Put Hristu

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 116-118)

Više ljudi nego što mi mislimo čezne da nađe put koji vodi Hristu. Oni koji propovedaju poslednju poruku milosti treba da imaju na umu da Hristos treba da bude uzdignut kao utočište grešnika. Neki propovednici misle da nije neophodno da propovedaju o pokajanju i o veri; oni smatraju da je samo po sebi razumljivo da su njihovi slušaoci upoznati s Jevanđeljem i da se pitanja sasvim druge prirode moraju iznositi da bi se privukla njihova pažnja. Međutim, mnogi ljudi žele da čuju o toj najvažnijoj temi više nego o bilo kojoj drugoj.

Teoretske rasprave su bitne, tako da ljudi mogu da vide kako se lanac istine, lestvica po lestvica, sjedinjuje u savršenu celinu; ali nikakva rasprava se nikada ne bi smela održati bez predstavljanja Hrista, i to raspetoga, kao temelj Jevanđelja. Propovednici bi našli pristup mnogo većem broju srca kada bi se više bavili praktičnom pobožnošću. Često, kada se ulažu naponi da se istina predstavi u novim poljima, izlaganja su pretežno teoretske prirode. Ljudi postaju nesigurni zbog onoga što su čuli. Mnogi osećaju silu istine i postaju željni da stave svoje noge na sigurne temelje. Tada je vreme, bolje od svakog drugog, da se njihovoj savesti predstavi Hristova religija. Ukoliko se dozvoli da se bogoslužjenja završe bez tog praktičnog dela, nastaje velika šteta.

Ponekad ljudi i žene donose odluku u prilog istine zbog uverljivosti iznesenih dokaza, iako se još nisu obratili. Propovednikov posao nije završen sve dok ne osvedoči svoje slušaoce u neophodnost promene srca. U svakom izlaganju treba da se upute vatreni pozivi ljudima da odbace svoje grehe i da se obrate Hristu. Omiljeni gresi i popustljivost prema grehu, tako rašireni u naše dane moraju se osuditi, i naglasiti potreba za praktičnom pobožnošću. Osećajući u srcu važnost reči koje izriče, pravi propovednik nije u stanju da sakrije svoju zabrinutost za duše sa kojima radi.

O, kada bih mogla da pronađem reči dovoljno snažne da ostavim utisak koji bih htela da ostavim na svoje kolege u propovedanju Jevanđelja! Braćo moja, vi upravljate rečima života; vi se bavite umovima koji su sposobni i za najveći razvoj. Hristos raspeti, Hristos vaskrsli, Hristos koji se vazneo na Nebo, Hristos koji ponovo dolazi, sve to treba da u tolikoj meri omekša, razvedri i ispuni srce propovednika da predstavi narodu ove istine u ljubavi i dubokoj ozbiljnosti. Propovednik će onda biti potisnut u drugi plan, a Isus će se pokazati.

Uzdignite Isusa, vi koji učite narod, uzdignite ga u propovedima, u pesmama, u molitvama. Neka se sve vaše snage usmere na to da ukažete dušama, zbunjenim, smetenim, izgubljenim, na »Jagnje Božje«. Uzdignite Njega, vaskrslog Spasitelja, i kažite svima koji vas slušaju: Hodite k Onome, koji je »ljubio nas i predade sebe za nas« (Efescima 5,2). Neka nauka o spasenju postane tema svake propovedi, tema svake pesme. Neka se ona izliva u svakoj molitvi. Nemojte u svoje propovedi unositi bilo šta čime biste zamenili Hrista, mudrost i silu od Boga. Objavite reči života, predstavljajući Isusa kao nadu pokajnika i tvrđavu svakog vernika. Pokažite put mira napaćenima i malodušnima, prikažite blagodat i savršenstvo Spasitelja.

Postoji samo jedan put koji vodi iz tame u svetlost, put koji se penje sve do Božjeg prestola – put vere. Taj put nije mračan ni nesiguran; nije to put ograničenih smrtnih umova, niti put koji su načinile ljudske ruke, koje traže putarinu od svakog putnika. Ulazak na taj put ne može se osigurati delima pokore i ispaštanja.

Put koji je Bog osigurao je tako savršen, tako potpun, da čovek ne može, bilo kojim delom koje bi mogao da učini, da dometne njegovom savršenstvu. On je dovoljno širok da primi i najokorelijeg grešnika, ukoliko se iskreno pokaje, a ipak i tako uzan da na njemu greh ne može da nađe mesta. To je put načinjen za otkupljene da njime idu.

Javne molitve

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 128-130)

Molitve izgovorene u javnosti treba da budu kratke i sadržajne. Bog ne zahteva od nas da bogoslužjenje učinimo napornim svojim dugačkim molitvama. Hristos nije nametnuo svojim učenicima zamorne ceremonije i dugačke molitve. Rekao im je: »A ti, kada se moliš Bogu, ne budi kao licemeri, koji rado po zbornicama i na raskršću po ulicama stoje i mole se da ih vide ljudi.« (Matej 6,5)

Fariseji su odredili vreme za molitve; i kada bi se, što se često događalo, nalazili na putu u određeno vreme, oni bi se zaustavili gde god da bi se našli – možda na ulici ili na tržnici, usred užurbanog mnoštva – i onda glasno izgovarali svoje formalne molitve. Takvo bogoslužjenje, održano pretežno za sopstveno uzdizanje i proslavljanje, izazvalo je Isusovu osudu. Ipak, On nije osudio javne molitve; jer se i sam molio sa svojim učenicima i sa mnoštvom. Međutim, usadio je u misli učenika pravilo da njihove javne molitve treba da budu kratke.

Nekoliko minuta je dovoljno dugo za bilo koju običnu javnu molitvu. Ipak, ima trenutaka kada se molitva na poseban način upućuje Bogu. Željna duša, u bolu i uzdasima, tada se obraća Bogu. Duša se bori, kao u slučaju Jakova, i ne može da se umiri dok ne oseti posebno pokazivanje Božje sile. U takvim trenucima molitva može da bude i mnogo duža.

Mnoge zamorne molitve se izgovaraju, molitve koje više liče na davanje pouka Bogu umesto na iznošenje naših molbi. Bilo bi bolje kada bi oni koji upućuju takve molitve ograničili sebe na onu molitvu koju je Isus dao svojim učenicima. Duge molitve su zamorne onima koji ih slušaju i ne pripremaju ljude da slušaju pouke koje slede.

Često se, upravo zato što se zanemaruju lične molitve Bogu, upućuju duge, zamorne javne molitve. Neka se propovednici u svojim molitvama ne vraćaju celu sedmicu u prošlost da bi se setili svih zanemarenih dužnosti, nadajući se da će izmoliti oprostjenje i umiriti savest. Takve molitve često imaju kao posledicu da obaraju druge na niži nivo duhovnog života.

Neki smatraju da je znak poniznosti ako se mole Bogu na običan način, kao da razgovaraju s ljudskim bićem. Oni ne pokazuju poštovanje prema Njegovom imenu kada nepotrebno i bez poštovanja u svoje

molitve umeću reći »Bože Svemogući!« – strašne, svete reči, koje nikada ne smeju sići sa naših usana osim pokornim glasom i sa osećanjem strahopoštovanja.

Kitnjasti jezik je neprikladan u molitvi, bez obzira da li se molitva upućuje sa propovedaonice, u porodičnom krugu, ili u kleti. Posebno oni koji upućuju javne molitve treba da se služe jednostavnim jezikom, tako da drugi mogu da razumeju šta se govori i da se sjedine s molitvom. Upravo se molitva iz srca, izgovorena u veri, čuje na Nebu i uslišava na Zemlji. Bog razume potrebe ljudskog roda. On zna šta želimo i pre nego što se molimo. On vidi sukobe duše sa sumnjama i iskušenjima. On zapaža iskrenost molitelja. On će prihvatiti poniznost i muke duše. On sam kaže: »Ali na koga ću pogledati? Na nevoljnoga i na onoga koji je skrušena duha i koji drhti od Moje reči!« (Isaija 66,2)

39. subota, 26. septembar 2015.

Čitanje Biblije u porodicama

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 140-142)

Plan održavanja biblijskih časova je ideja nebeskog porekla. Ima mnogo onih, i žena i muškaraca, koji se mogu uključiti u tu granu misionarskog rada. Tako se mogu obrazovati radnici koji će postati veliki Božji ljudi. Na taj način je Božja Reč bila objavljena hiljadama; a radnici su dolazili u bliski dodir s ljudima svih naroda i jezika. Biblija je unesena u porodice, i njene svete istine su uticale na savest. Ljudi su bili pozvani da čitaju, istražuju i ocenjuju sami za sebe i zato moraju da prihvate i odgovornost za prihvatanje ili odbacivanje božanskog prosvetljenja. Bog neće dozvoliti da ovaj dragoceni rad za Njega ostane nenagrađen. On će krunisati uspehom svaki skromni napor učinjen u Njegovo ime.

U svakom novom polju moraju se pokazati strpljivost i istrajnost. Nemojte se obeshrabriti zbog skromnih početaka. Često upravo najskromiji rad donosi najveće rezultate. Što je neposredniji naš rad za naše bližnje, to će se postići veće dobro. Lični uticaj je velika sila. Um onih s kojima smo usko povezani izložen je mnogim nevidljivim uticajima. Niko ne može da govori mnoštvu i da ga pokrene onako kako bi mogao da je uspostavio usku vezu s tim ljudima. Isus je napustio Nebo i došao

na naš svet da spasava duše. Vi se morate približiti onima za koje radite, tako da ne samo čuju vaš glas, već i da se rukuju s vama, da nauče vaša načela, da osete vašu ljubav.

Moja braćo ..., nemojte misliti da je jedini posao koji možete obaviti, i jedini način na koji možete raditi za duše da držite propovedi. Najbolji posao koji vi možete da obavljate je da poučavate, da obrazujete. Kada god vam se pruži prilika da to činite, sednite s nekom porodicom, i dajte im priliku da postavljaju pitanja. Odgovarajte strpljivo, skromno. Nastavite taj posao zajedno sa svojim radom u javnosti. Manje propovedi, više poučavanja, putem biblijskih časova u porodicama i u malim grupama, uz molitve sa onima koji su okupljeni.

Svima koji rade zajedno s Hristom, želela bih da kažem: kada god možete da nađete pristup ljudima koji sede kraj svog ognjišta, iskoristite tu priliku. Uzmite svoju Bibliju, otvorite pred njima njene velike istine. Vaš uspeh neće toliko zavisiti od vašeg znanja i dostignuća, koliko od vaše sposobnosti da nađete svoj put do njihovog srca. Time što ćete biti društveni i približiti se ljudima, možete preokrenuti tok njihovih misli mnogo uspešnije nego i najsnažnijom propovedi. Predstavljanje Hrista u porodici, kraj ognjišta, na malim skupovima u privatnim kućama, mnogo puta je uspešnije u zadobijanju duša za Isusa nego propovedi održane na čistom vazduhu, mnoštvu koje prolazi ili čak u dvoranama i crkvama.

Svi koji se budu bavili ovim ličnim radom treba da budu isto tako pažljivi da ne postanu mehanički u svom načinu rada kao što to mora da čini propovednik koji propoveda Reč. Oni moraju stalno da uče. Treba da ulože savesnu revnost da steknu najviše osposobljenosti, da postanu ljudi silni u tumačenju Pisma. Treba da neguju naviku mentalne aktivnosti posebno predajući sebe molitvi i marljivom izučavanju Pisma.

— IV tromesečje —

40. subota, 03. oktobar 2015.

Podela posla

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 143-145)

Ozbiljna i možda neočekivana smetnja uspehu istine može da se nađe u našim crkvama. Kada se uloži napor da se naša vera objasni nevernicima, vernici crkve vrlo često ostaju u pozadini, kao da nisu zainteresovani, i dozvoljavaju da sva odgovornost padne na propovednika. Iz tog razloga, rad naših najsposobnijih propovednika ponekad ne postiže nikakav ili vrlo mali uspeh. Mogu biti održane najbolje propovedi, poruka može biti baš onakva kakva je neophodna narodu, ali nijedna duša neće biti ponuđena Hristu kao snop posle žetve.

Radeći tamo gde već ima onih koji su prihvatili istinu, propovednik najpre treba da se trudi, ne da obrati neobraćene, već da obuči vernike crkve za prihvatljivu saradnju. Neka radi sa svakim od njih pojedinačno, pokušavajući da ih pokrene da traže dublje iskustvo, ali i da rade za druge. Kada su spremni da podrže propovednika svojim molitvama i svojim radom, njihove napore će pratiti veći uspeh.

U našim crkvama se ne može postići ništa trajno ukoliko se vernici ne probude i shvate da odgovornost počiva na njima. Svaki vernik crkve treba da oseti da spasenje njegove duše zavisi od njegovih pojedinačnih napora. Duše se ne mogu spasavati bez napora. Propovednik ne može da spasava ljude. On može da bude kanal preko koga Bog može da udeli svetlost svome narodu; ali, pošto svetlost bude data, vernicima je prepušteno da je iskoriste kako bi preko njih obasjavala druge.

Propovednik ne treba da misli da je njegova dužnost da sve sam govori, da sve sam radi i da se sam moli za sve; on treba da uvežba pomagače u svakoj crkvi. Neka se razni vernici menjaju u vođenju

bogoslužnja, u davanju biblijskih časova; čineći tako oni će upotrebljavati sposobnosti koje im je Bog dao i u isto vreme dobijati obuku kao radnici.

U nekom smislu pastor zauzima položaj sličan položaju pred radnika grupe radnika ili kapetana posade broda. Od takvih se očekuje da se postaraju da ljudi, nad kojima su postavljeni, obavljaju posao koji im je dodeljen pravilno i na vreme i da ga oni sami prihvate samo u slučaju hitne potrebe.

Vlasnik velike fabrike našao je jednom svog nadzornika ispod mašine kako obavlja neke male popravke, dok nekoliko radnika stoje i posmatraju. Vlasnik, pošto je saznao šta se događa ne želeći da pogreši u svom sudu, pozvao je nadzornika u svoju kancelariju i otpustio ga s posla, dajući mu punu platu za obavljeni rad. Iznenađeni nadzornik zatražio je objašnjenje. Ono mu je dato sledećim rečima: »Ja sam te zaposlio da šestorici radnika određuješ posao. Našao sam šestoricu besposlene i tebe kako obavljaš posao jednoga od njih. Ono što si ti radio mogao je da obavi bilo ko od njih šestorice. Ne mogu sebi dozvoliti da plaćam sedam dnevnica da bi tebi dao priliku da učiš ostale kako da lenčare!«

Ovaj slučaj se može primeniti na neke crkve, ali ne na sve. Međutim, mnogi pastori ne uspevaju ili ne znaju kako da navedu vernike crkve da aktivno rade u raznim odeljenjima crkve. Kada bi pastori posvetili više pažnje da pokrenu na posao i da zadrže na poslu svoje stado, postigli bi mnogo više dobra, imali bi više vremena za proučavanje i posete i izbegli mnoge slučajeve napetosti.

Neki, zato što su neiskusni, praviće greške, ali im treba ljubazno pokazati kako da bolje obavljaju svoj posao. Tako bi pastor mogao da obučiti ljude i žene da nose odgovornosti u poslu koji mnogo trpi zbog nedostatka radnika. Nama su potrebni ljudi koji mogu da preuzmu odgovornosti; a najbolji način da steknu iskustvo koje im je neophodno je da se i srcem i umom bace na posao.

41. subota, 10. oktobar 2015.

Spaseni radeći za druge

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 145-147)

Crkva koja radi je crkva koja raste. Vernici nalaze i stimulans i snagu u pomaganju drugima. Čitala sam o čoveku koji je, putujući jednog zimskog dana kroz debele nanose snega izgubio svest zbog hladnoće,

koja je polako i neprimetno usporavala njegove životne snage. Skoro se potpuno smrzao i spremao se da odustane od borbe za život kada je začuo pozive u pomoć nekog putnika koji umirao od hladnoće. Odlučio je da mu pomogne.

Počeo je da masira promrzle udove nesrećnog čoveka i posle prilično napora uspeo je da ga podigne na noge. Pošto putnik nije mogao sam da stoji, vukao ga je kroz smetove za koje je smatrao da ni sam ne može da ih savlada.

Kada je uspeo da dovuče svog saputnika do sigurnog utočišta, postao je svestan činjenice da je spasavajući drugog spasao i samog sebe. Njegovi iskreni naponi da pomogne drugom pokrenuli su krv koja se smrzavala u njegovim venama i poslali talas topline kroz njegovo telo.

Pouka da pomažući drugima i mi sami dobijamo pomoć, mora se stalno ponavljati mladim vernicima, i primerom i pravilom, tako da i oni u svom hrišćanskom iskustvu mogu da postignu najbolje rezultate. Oni koji očajavaju, oni koji su skloni da misle da je put u večni život suviše naporan i težak, treba da se prihvate da pomažu drugima. Takvi naponi, sjedinjeni s molitvama za dobijanje božanske svetlosti, učiniće da njihova srca kucaju oživljavajućim uticajem Božje blagodati, a osećanja blistaju božanskom revnošću. Ceo njihov hrišćanski život biće mnogo stvarniji, ozbiljniji i s više molitve.

Imajmo uvek na umu da smo hodočasnici i stranci na ovoj Zemlji, da tražimo bolju zemlju – nebesku. Oni koji su se sjedinili s Gospodom u zavetu službe imaju obavezu da sarađuju s Njim u delu spasavanja duša.

Neka vernici u toku sedmice obavljaju verno svoj deo posla i neka u Subotu govore o svojim iskustvima. Bogoslužjenja će tada biti kao hrana u pravo vreme, donoseći svim prisutnim novi život i novu revnost. Kada Božji narod vidi veliku potrebu da radi kao što je Hristos radio na obraćenju grešnika, svedočanstva koja će davati u Subotu biće ispunjena snagom. Radosno će svedočiti o dragocenim iskustvima koja su stekli radeći za druge.

Kada se Gospod vazneo, ostavio je svoju Crkvu i sve njene interese kao sveti zalag svojim sledbenicima. Posao Crkve ne sme da se prepusti samom propovedniku ili nekolicini vodećih ljudi. Svaki vernik treba da oseća da je sklopio sveti zavet s Gospodom da radi u najboljem interesu Njegovog dela u sva vremena i u svim okolnostima. Svako treba da dobije neku ulogu koju će obavljati, neku odgovornost koju će nositi. Kada bi svi vernici osećali svoju pojedinačnu odgovornost, bilo bi i većeg napredovanja na duhovnim područjima. Svečani teret odgovornosti koja počiva na njima navodila bi ih da češće traže od Gospoda snagu i blagodat.

Stvarno stanje u crkvi se ocenjuje, ne po visokim merilima koje ispoveda, ne po imenima koja su upisana u njene knjige, već po onome što stvarno čini za Učitelja, po broju njenih istrajnih, vernih radnika. Pojedinačni, nesebični naponi će postići više za Hristovo delo nego što bi se moglo postići propovedima ili izjavama verovanja.

Neka propovednici uče vernike da, ukoliko žele da rastu duhovno, moraju da nose odgovornosti koje je Gospod položio na njih – odgovornosti vođenja ljudi ka istini. One koji ne ispujavaju svoju dužnost treba posećivati, moliti se s njima, raditi za njih. Nemojte navoditi vernike da zavise od vas kao propovednika; učite ih da umesto toga treba da koriste svoje talante u objavljivanju istine onima koji žive oko njih. Radeći tako, užiće i saradnju nebeskih anđela i steći iskustvo koje će ojačati njihovu veru i dati im čvrst oslonac u Bogu.

42. subota, 17. oktobar 2015.

Mladi treba da učestvuju u radu crkve

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 154-156)

Kada mladi predaju svoje srce Bogu, naša odgovornost za njih ne prestaje. Oni se moraju zainteresovati da rade za Gospoda, moraju biti navedeni da vide da On očekuje od njih da učine nešto čime će unaprediti Njegovo delo. Nije dovoljno pokazati koliko još treba da se učini i pozivati mlade da obave svoj deo posla. Moramo ih naučiti kako da rade za Učitelja. Oni se moraju obući, disciplinovati, izvežbati u najboljim metodama zadobijanja duša za Hrista. Naučite ih da pokušaju na smiren, neupadljiv način da pomognu svojim mladim prijateljima. Objašnjavajte im sistematično razne grane misionarskog rada u kojima mogu da učestvuju, dajte im uputstva i pružite pomoć. Tako će naučiti da rade za Boga.

Nemojte zamišljati da možete pobuditi interes mladih time što ćete otići na misionarski sastanak i održati neku dugačku propoved. Planirajte načine kojima biste mogli da probudite njihovo živo interesovanje. Iz sedmice u sedmicu mladi treba da daju svoje izveštaje, da govore šta su pokušali da učine za Spasitelja i kakve uspehe su postigli. Ako misionarski sastanak bude pretvoren u priliku za davanje takvih izveštaja neće biti dosadan, naporan i nezanimljiv. On mora da bude nabijen interesantnim zbivanjima i nikada mu neće nedostajati posetilaca.

Mladalački talenti, dobro organizovani i dobro obučeni, potrebni su u našim crkvama. Mladi moraju da upotrebe svoje obilne snage. Ukoliko se ta energija ne kanališe u prave kanale, mladi će je upotrebiti na način kojim će raniti svoju duhovnost i naneti štetu onima s kojima se druže.

Neka srce učitelja bude povezano sa srcima onih koji su povereni njegovom staranju. On treba da ima na umu da se oni suočavaju s mnogim iskušenjima. Mi jedva da shvatamo kakve su, prekora vredne, osobine karaktera mladi dobili rođenjem i kako se često suočavaju s iskušenjima upravo zbog tih svojih nasleđenih osobina.

Zaštitnička briga koje potpastir treba da pruži jaganjcima u svom stadu veoma dobro je opisana slikom koju sam videla i koja predstavlja Dobrog Pastira. Pastir vodi svoje stado, a ovce idu odmah iza njega. U njegovom naručju je bespomoćno jagnje, dok majka s poverenjem ide pored njega. O Hristovom radu, prorok Isaija kaže: »Kao pastir pašće stado svoje, u naručje svoje sabraće jaganjce, i u njedrima će ih nositi, a dojilice će voditi polako.« (Isaija 40,11) Jaganjcima je potrebno mnogo više nego samo svakodnevna hrana. Njima je potrebna zaštita, moraju se neprestano čuvati nežnim staranjem. Ako neko jagnje zaluta, mora se potražiti. Ovaj simbol je prekrasan i dobro predstavlja službu ljubavi koju potpastir Hristovog stada treba da pruži onima koji se nalaze pod njegovom zaštitom i staranjem...

Treba da naučimo mlade da pomažu mladima; dok se budu trudili da to učine, oni će steći iskustvo koje će ih osposobiti da postanu posvećeni radnici na širem području. Hiljade srca se mogu dosegnuti na jednostavan, skroman način. Najintelektualniji, oni na koje ljudi gledaju i hvale ih kao najdarovitije ljude i žene u svetu, često su osveženi jednostavnim rečima koje teku iz srca onoga koji voli Boga...

Iskrene, poštene reči sina i kćeri Božje, izgovorene prirodnom jednostavnošću, otvoriće vrata srca koje je dugo bilo zatvoreno.

43. subota, 24. oktobar 2015.

Molitva za bolesne I.

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 156-158)

Sama srž Jevanđelja je obnovljenje i Spasitelj bi želeo da Njegove sluge pozovu bolesne, beznadežne i napaćene da se uhvate za Njegovu

snagu. Božje sluge su kanali Njegove blagodati, i preko njih On želi da upotrebi svoju isceliteljsku snagu. Njihovo delo je da bolesne i napaćene predstave Spasitelju i Njegovim rukama vere. Oni treba da žive blizu Njega i svojim životom jasno predstave delovanje Njegove istine, da bi ih On mogao iskoristiti kao sredstva prenošenja blagoslova onima u potrebi za telesnim i duhovnim isceljenjem.

Naša je prednost da se molimo sa bolesnima, da im pomognemo da se uhvate za užu veru. Božji anđeli su veoma blizu onih koji tako služe napaćenom čovečanstvu. Posvećeni Hristovi poslanici koji, kada ih pozove neki bolesnik, pokušaju da privuku njegovu pažnju na božanske stvarnosti, obavljaju delo koje će opstati kroz celu večnost. I kada se približe bolesniku s utehom nade stečene verom u Hrista i prihvatanjem božanskih obećanja, njihovo vlastito iskustvo postaje sve bogatije duhovnom snagom.

S probuđenom savešću mnoge napaćene duše, koje trpe telesnu bolest kao rezultat stalnih prestupa, viču: »Gospode, budi milostiv meni grešniku; učini me svojim detetom!« I upravo tada propovednik, snažne vere, treba da bude spreman da kaže paćeniku da ima nade za pokajnike i da u Isusu, svako ko čezne za pomoći i prihvatanjem, može da nađe izbacivanje i mir. Onaj ko krotko i s ljubavlju objavljuje Jevanđelje napaćenoj duši, kojoj je toliko potrebna njegova poruka nade, govori u ime Onoga koji je dao sebe za ljudski rod. I dok on izgovara utešne, prikladne reči i dok upućuje molitvu za onoga koji leži u postelji patnje, Isus je prinosi. Bog govori preko ljudskih usana. Srce je dirnuto. Ljudsko je dovedeno u dodir s božanskim.

Božanski Iscelitelj je prisutan u bolesničkoj sobi; On čuje svaku reč molitve koja mu je upućena u jednostavnosti istinske vere. Njegovi učenici danas treba da se mole za bolesne, isto onako istinski kao i nekadašnji učenici, i tada će biti ozdravljenja, jer »molitva vere pomoći će bolesniku« (Jakov 5,15)

U Božjoj Reči imamo uputstva koja se odnose na posebne molitve za ozdravljenje bolesnika. Međutim, upućivanje takve molitve je najsvetčanije delo i ne sme se činiti bez pažljivog razmatranja. U mnogo slučajeva molitve za ozdravljenje bolesnika se upućuju Bogu, a to što se naziva verom je ustvari drskost...

Uzaludan je trud učiti ljude da gledaju na Boga kao na Iscelitelja njihovih slabosti, ukoliko ih ne naučimo da odbace svoje nezdrave navike. Da bi primili Njegov blagoslov kao odgovor na molitvu, moraju da prestanu da čine zlo i da nauče da čine dobro. Njihova okolina treba da bude higijenski besprekorna, njihove životne navike pravilne. Oni moraju da žive u skladu s Božjim zakonom – i prirodnim i duhovnim.

Molitva za bolesne II.

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 160-161)

Kada se molimo za bolesne moramo da imamo na umu da »ne znamo za šta ćemo se moliti kao što treba« (Rimljanima 8,26). Mi ne znamo da li će blagoslov koji želimo biti ili neće biti za njihovo dobro. Zato naše molitve treba da sadrže i misao: »Gospode, Ti znaš svaku tajnu duše. Ti poznaješ i ove duše. Isus, njihov Zastupnik, dao je svoj život za njih. Njegova ljubav prema njima je veća nego što naša može da bude. Ako je, dakle, Tebi na slavu i na dobro bolesnika, mi Te molimo u Isusovo ime, da im vratiš zdravlje. Ako nije Tvoja volja da oni ozdrave, molimo Te da ih Tvoja blagodat uteši i da ih Tvoja prisutnost podrži u njihovim patnjama.«

Bog od početka zna kraj. On poznaje srca svih ljudi. On čita svaku tajnu duše. On zna da li će oni za koje se molimo biti ili neće biti u stanju da izdrže nevolje koje će doći na njih ako i dalje budu živeli. On zna da li će njihov život biti na blagoslov ili na prokletstvo njima samima ili svetu. I to je razlog što, kada ozbiljno iznosimo svoje molbe, treba da kažemo: »Ali ne moja volja, nego Tvoja, neka bude!« (Luka 22,42) Sam Isus je dodao te reči pokoran Božjoj mudrosti i volji kada se molio u Getsimaniji: »Oče moj, ako je moguće da me mimoide čaša ova!« (Matej 26,39) Ako su ove reči bile prikladne za Njega, Božjeg Sina, koliko više odgovaraju usnama ograničenog, grešnog smrtnika!

Zato nećemo pogrešiti kada iznesemo svoje želje našem premudrom nebeskom Ocu i onda, u savršenom poverenju, sve prepustimo Njemu. Mi znamo da nas Bog čuje ako se molimo po Njegovoj volji. Međutim, nametati svoje molbe bez duha pokornosti nije ispravno; naše molitve ne treba da budu izrečene u obliku zapovesti, već posredovanja.

Ima slučajeva kada Bog deluje odlučno svojom božanskom silom na obnavljanju zdravlja. Međutim, ne ozdravljaju svi bolesnici. Mnogi odlaze da počivaju u Isusu. Jovan je na ostrvu Patmosu dobio nalog da napiše: »Blago mrtvima koji umiru u Gospodu od sada. Da, govori Duh, da počinu od trudova svojijeh; jer dela njihova idu za njima!« (Otkrivenje 14,13) Iz ovoga možemo da vidimo da osobe koje nisu ozdravile ne treba, na temelju toga, osuđivati da nemaju vere.

Mi svi želimo neposredan i brz odgovor na svoje molitve, pa smo u iskušenju da postanemo obeshrabreni kada se odgovor odlaže ili dolazi u obliku koji nismo očekivali. Međutim, Bog je suviše mudar i dobar da

uvek odgovori na naše molitve upravo u vreme i upravo onako kako mi to želimo. On će učiniti više i bolje za nas nego da samo usliši sve naše želje. I pošto se možemo pouzdati u Njegovu mudrost i ljubav, ne treba da tražimo od Njega da se potčini našoj volji, već da prepoznamo i ispunimo Njegove namere. Naše želje i interesi treba da se izgube u Njegovoj volji.

Ova iskustva, koja iskušavaju našu veru, su za naše dobro. Po njima će se pokazati da li je naša vera istinita i iskrena, da li počiva samo na Božjoj Reči, ili zavisi od okolnosti, pa je nesigurna i nestalna. Vera se jača vežbanjem. Mi moramo dozvoliti da strpljenje obavi svoje savršeno delo, imajući na umu da u Pismu postoje dragocena obećanja onima koji čekaju na Gospoda.

Ne mogu svi razumeti ova načela. Mnogi, koji traže Gospodnju isceliteljsku milost misle da moraju da dobiju neposredan i brz odgovor na svoje molitve, ili misle da je njihova vera nepotpuna. Upravo zato oni koji su oslabljeni bolestima treba da dobiju mudar savet da postupaju razumno. Oni ne smeju da zanemare svoje dužnosti prema prijateljima koji će ih, možda, nadživeti ili da propuste da primene prirodna sredstva za obnavljanje zdravlja.

Ovde često postoji opasnost da se postupi pogrešno. Verujući da će biti izlečeni kao odgovor na svoju molitvu, neki se plaše da učine bilo šta što bi se moglo protumačiti kao nedostatak vere. Međutim, oni ne smeju propustiti da dovedu u red svoje poslove kao što bi učinili u slučaju da očekuju da će ih zadesiti smrt. Ne smeju se plašiti ni da izgovore reči ohrabrenja ili saveta koje bi želeli da, u trenutku rastanka, upute svojim voljenim.

45. subota, 07. novembar 2015.

Budimo velikodušni

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 163-164)

Često, oni koji primaju istinu, spadaju među siromašnije u svetu; ali to ne sme da im posluži kao izgovor da zanemare one dužnosti koje su dobili u skladu s dragocenom svetlošću koju su primili. Oni ne smeju da dozvole siromaštvu da ih spreči da prikupljaju sebi blago na Nebu. Blagoslovi koji su na raspolaganju bogatima, dostupni su i njima. Ako budu verni u raspolaganju onim malim što imaju, njihovo blago na Nebu će

narasti u skladu s njihovom vernošću. Upravo je pobuda od koje polaze, a ne količina koju daju, ono što njihov dar čini dragocenim u očima Neba.

Svi treba da budu poučeni da čine ono što mogu za Učitelja; da mu vraćaju u skladu s onim čime ih je blagoslovio. On zahteva za sebe samo deseti deo njihovog prihoda, bez obzira da li je mali ili veliki, i oni koji mu to uskraćuju, krađu ono što je Njegovo i ne mogu očekivati da će Njegova velikodušna ruka biti nad njima. Čak i kada crkvu sačinjavaju uglavnom siromašna braća, pitanje sistematske velikodušnosti mora im se temeljno objasniti, tako da plan bude od srca prihvaćen. Bog je u stanju da ispuni svoja obećanja. Njegovi izvori su beskrajni, i On se svima njima služi da ostvari svoju volju. Kada vidi da se dužnosti u vraćanju desetine verno ispunjavaju, On često, u svom mudrom Providenju, otvara puteve da se prihodi povećaju. Onaj ko sledi Božja uputstva u onom malom što mu je bilo dato, primiće iste blagoslove kao i onaj ko je donosio od svog obilja.

To isto se odnosi i na one koji radosno upotrebljavaju svoje talente ili sposobnosti u Božjem delu, dok oni koji propuštaju da iskoriste ono što im je bilo povereno nanose sebi isti gubitak kao da je to malo bilo mnogo. Upravo je čovek koji je imao samo jedan talanat, ali koji ga je sakrio u zemlju, primio osudu od Boga.

Božji plan o desetku je prekrasan u svojoj jednostavnosti i jednakošti. Svi ga mogu prihvatiti u veri i hrabrosti, jer mu je poreklo božansko. U njemu se sjedinjuju jednostavnost i korisnost, i on ne zahteva širinu obrazovanja da bi se shvatio i primenio. Svi mogu da osete da su u stanju da uzmu učešća u unapređivanju dragocenog dela spasavanja. Svaki čovek, svaka žena i svi mladi mogu da postanu Gospodnji rizničari, i oruđa u zadovoljavanju potreba riznice...

Ovim sistemom se postiže veliki cilj. Ako ga svi budu prihvatili, svi će biti postavljeni za Božje revnosne i verne rizničare; i neće biti nikakvog nedostatka sredstava za ostvarenje velikog dela objavljivanja poslednje poruke upozorenja svetu.

46. subota, 14. novembar 2015.

Jevanđelje u svaku zemlju II.

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 164-166)

Gospod je učinio da objavljivanje Jevanđelja zavisi od rada i dobrovoljnih darova celog svog naroda. Onaj koji objavljuje poruku milosti

grešnim ljudima ima još jedan posao da obavi – da predstavi ljudima dužnost da svojim sredstvima podupiru Božje delo. On ih mora učiti da deo njihovog dohotka pripada Bogu, i da treba da bude posvećen isključivo Njegovom delu. Ovu pouku treba da objavi i primerom i rečima; mora se samo čuvati da svojim ponašanjem ne bi oslabio snagu svog poučavanja.

Ono što je stavljeno na stranu u skladu s Pismom kao deo koji pripada Gospodu, predstavlja dohodak Jevandelja i više nije naše. Nije ništa bolje od svetogrđa kada čovek uzme iz Gospodnje riznice da bi poslužio sebi ili drugima u njihovom svetovnom poslu. Neki su grešili u tome što su uzimali sa Božjeg oltara ono što je bilo posebno posvećeno Njemu. Ovo pitanje svi moraju da posmatraju u pravilnoj svetlosti. Neka niko, kada dođe u nevolju, ne uzima novac posvećen religijskim potrebama da bi ga upotrebio u svoju svrhu, umirujući svoju savest time što će govoriti da će ga vratiti u neko buduće vreme. Mnogo je bolje umanjiti izdatke da odgovaraju prihodima, ograničiti želje i život u okvir sredstava, nego se poslužiti Gospodnjim novcem za svetovne potrebe.

Gospod je dao posebna uputstva za upotrebu desetka. On ne želi da Njegovo delo bude osakaćeno zbog nedostatka sredstava. Da ne bi bilo nikakvog nasumičnog rada ili grešaka, On je našu dužnost po tom pitanju učinio veoma jasnom. Deo koji je Bog odredio za sebe ne sme se upotrebiti ni za kakvu drugu potrebu osim one koju je On odredio. Neka se niko ne oseća slobodan da zadrži svoj desetak i da ga upotrebi po svom rasuđivanju. Niko ne sme da ga upotrebi za sebe u nekom hitnom slučaju, niti da ga iskoristi onako kako smatra da je korisno, čak ni u onome što bi se moglo smatrati Gospodnjim delom...

Bog zahteva od svih svojih pristava da budu tačni u primenjivanju božanskih pravila. Oni ne smeju da potkopaju Gospodnje planove obavljajući dela dobročinstva ili dajući darove onako kako oni smatraju da je korisno. Veoma je loše kada čovek pokušava da popravi Božji plan, kada izmišlja neki svoj plan za slučaj potrebe, pokazujući neke svoje dobre pobude u ovom ili onom slučaju potkopavajući njima Božje zahteve. Bog poziva sve da svoj uticaj stave na stranu Njegovih uredaba. On je objavio svoj plan; i svi koji žele da sarađuju s Njim treba da provode taj plan umesto da se usuđuju da ga popravljaju.

Bog je Mojsiju dao uputstva za Izrailj: »I ti zapovedi sinovima Izrailjevijem da ti donesu ulja maslinova čistoga ceđenoga za videlo, da bi žišci goreli svagda.« (2. Mojsijeva 27,20) To je trebalo da bude trajni prilog, tako da Božji dom bude na odgovarajući način snabdeven onim

što je neophodno za službu Bogu. Današnji Božji narod treba da ima na umu da je molitveni dom Gospodnja svojina i da se o njemu strogo mora voditi računa. Međutim, sredstva za to delo ne smeju da dolaze od desetka.

Preko mene je bila upućena vrlo jasna i određena poruka našim vernicima. Bilo mi je naređeno da im kažem da greše time što desetak upotrebljavaju za razne ciljeve koji, iako dobri sami po sebi, nisu cilj za koji je Gospod rekao da se desetak sme upotrebljavati. Oni koji na takav način upotrebljavaju desetak odstupaju od Gospodnjih uredaba. Bog će im suditi za to što čine!

Neki smatraju da se desetak sme upotrebiti za školske potrebe. Drugi misle da se literarni evanđelisti moraju izdržavati od desetka. Međutim, čini se velika greška kada se desetak usmerava mimo cilja za koji treba da bude upotrebljen – za izdržavanje propovednika. Trebalo bi da danas u polju bude na stotine dobro osposobljenih radnika, ali tamo se sada nalazi samo jedan.

47. subota, 21. novembar 2015.

Vera i misionstvo

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 190-192)

Najveće pobeđe zadobijene za Božje delo nisu rezultat smišljenih dokaza, obilnih mogućnosti, širokog uticaja ili neiscrpnih sredstava; one su stečene u Božjoj prijemnoj dvorani, kada su se sa ozbiljnom, očajničkom verom ljudi hvatali za moćnu i silnu Božju ruku.

Kako snažne mogu da budu istinska vera i istinska molitva! One su kao dve ruke kojima se molitelj hvata za silu Beskrajne Ljubavi. Vera je uzdanje u Boga – verovanje da nas On voli i da zna šta je za naše najviše dobro. I zato, umesto da nas povede našim putem, ona nas navodi da izaberemo Njegov put. Umesto našeg neznanja, ona prihvata Njegovu mudrost; umesto naše slabosti, Njegovu snagu; umesto naše grešnosti, Njegovu pravednost. Naš život, mi sami, već pripadamo Njemu; vera priznaje Njegovo vlasništvo i prihvata Njegov blagoslov. Istina, poštenje, neporočnost, ističu se kao tajna uspeha u životu. I upravo nam vera osigurava sve to. Svaka dobra pobuda ili težnja je dar od Boga; vera prima od Boga život koji jedini može da dovede od istinskog rasta i uspeha.

»I vera je naša ona pobeda koja pobeđi svet.« (1. Jovanova 5,4) Upravo nas vera osposobljava da gledamo iza sadašnjice, s njenim teretima i brigama, u budućnost, gde će sve što nas sada zbunjuje biti objašnjeno. Vera vidi Isusa kako stoji kao naš Posrednik s desne strane Boga. Vera gleda stanove koje je Isus otišao da pripremi za one koji ga vole. Vera vidi odeću i krune pripremljene za pobeđnike, ona čuje pesme otkupljenih...

Vera nije osećanje. »Vera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo i dokazivanje onoga što ne vidimo.« (Jevrejima 11,1) Istinska vera nije ni na koji način povezana sa nagađanjem. Samo onaj koji gaji pravu veru siguran je od nagađanja, jer nagađanje je sotonina imitacija vere.

Vera se hvata za Božja obećanja i donosi plod poslušnosti. Nagađanje se takođe hvata za obećanja, ali se služi njima isto onako kao što se sotona služio, da opravda prestup. Trebalo je da vera navede naše praroditelje da se oslone na Božju ljubav i da slušaju Njegove zapovesti. Nagađanje ih je navelo da prekrše Njegov zakon, verujući da će ih Njegova velika ljubav izbaviti od posledica njihovog greha. Ako se traži naklonost Neba bez usaglašavanja sa uslovima pod kojima je milost garantovana – nije vera. Istinska vera ima svoj temelj u obećanjima i propisima Pisma.

Govoriti o religiji na usputan način, moliti se bez čežnje duše i žive vere, ne вреди ništa. Vera u Hrista, koja ga prihvata samo kao Spasitelja sveta, nikada ne može doneti isceljenje duši. Vera koja je na spasenje nije samo neko intelektualno prihvatanje istine. Onaj ko čeka na potpuno znanje pre nego što će pokazati veru ne može primiti blagoslov od Boga.

Nije dovoljno samo verovati o Hristu, mi moramo verovati u Hrista. Jedina vera koja će nam koristiti je vera koja prihvata Hrista kao našeg ličnog Spasitelja; koja se oslanja na Njegove zasluge umesto na svoje. Mnogi drže veru kao neko mišljenje. Međutim, spasonosna vera je pogodba po kojoj se oni koji prihvataju Hrista pridružuju zavetnom ili saveznom odnosu sa Bogom. Istinska vera je život. Živa vera znači povećanje životne snage, poverenje i oslanjanje, kojim duša postaje sila koja pobeđuje.

48. subota, 28. novembar 2015.

Hrabrost

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 194-196)

Božje sluge se ne smeju tako lako obeshrabriti teškoćama i protivljenjem. Oni koji objavljuju poruku trećeg anđela moraju da stoje

hrabro na svojim mestima, suočeni s klevetama i lažima, boreći se u dobroj borbi vere, odupirući se neprijatelju oružjem kojim se Hristos služio: »Stoji napisano!« U velikoj krizi kroz koju uskoro treba da prođu, Božje sluge će se sresti sa istom tvrdoćom srca, sa istom surovom odlučnošću, sa istom nepokolebljivom mržnjom s kojom su se sretali Hristos i apostoli.

Svi koji će u taj zli dan verno služiti Bogu u skladu s odlukama svoje savesti imaće potrebu za hrabrošću, čvrstinom, za poznavanjem Boga i Njegove Reči, jer će oni koji budu verni Bogu biti progonjeni, njihove pobude biće napadane, njihovi najbolji napori pogrešno tumačeni, i njihova imena progonjena kao zla.

Sotona će se truditi svom svojom prevarljivom silom da utiče na srca i da pomrači razum, da učini da zlo izgleda kao dobro, a dobro kao zlo. Što će snažnija i neporočnija biti vera Božjeg naroda, i čvršća njihova odlučnost da mu budu poslušni, to će sotona surovije pokušavati da protiv njih usmeri gnev onih koji, iako tvrde da su pravedni, gaze Božji zakon. Biće posebno najčvršće poverenje, herojska namera, da bi se čovek držao vere koja je jednom bila data svetima.

Vesnici krsta moraju se naoružati budnošću i molitvom i ići napred u veri i hrabrosti, radeći uvek u Isusovo ime. Oni moraju da imaju poverenja u svog Vođu; jer su pred nama teška vremena. Sudovi Gospodnji su na Zemlji. Katastrofe slede jedna drugu u kratkim razmacima. Uskoro će se Bog podići sa svoga mesta da strašno potrese Zemlju, i da kazni bezakonike zbog njihovog bezakonja. A onda će stati na stranu svoga naroda i pružiti mu svoju zaštitničku brigu. On će ih zagrliti svojim večnim rukama da bi ih zaštitio od svakog zla.

Posle događaja 1844. godine, jedan broj braće i sestara okupio se na sastanku. Svi su bili veoma žalosni, jer je razočaranje bilo gorko. Onda je ušao jedna čovek, vičući: »Ohrabrite se u Gospodu, braćo, ohrabrite se u Gospodu!« Stalno je ponavljao te reči, sve dok svako lice nije zasijalo i dok svaki glas nije počeo da slavi Boga.

Danas kažem svakom radniku u delu: »Ohrabrite se u Gospodu!« Sve od 1844. godine objavljivala sam istinu za ovo vreme, i danas mi je ta istina milija nego ikada do sada. Neki stalno gledaju na negativne i obeshrabrujuće pojave i zato ih obuzima obeshrabrenje. Oni zaboravljaju da nebeski svemir čeka da ih učini oruđima blagoslova svetu; i da je Gospod Isus prepuna riznica iz koje ljudska bića mogu da crpe snagu i hrabrost. Nema nikakve potrebe za malodušnošću i strahovanjem. Nikada neće doći vreme kada se sotonina senka neće nadnositi nad našim putem.

Neprijatelj na taj način pokušava da prikrije svetlost koja sija sa Sunca pravednosti. Međutim, naša vera treba da proдре kroz senku.

Bog traži radosne radnike, koji odbijaju da postanu obeshrabreni i malodušni zbog protivničkih sila. Gospod nas vodi i mi možemo da idemo napred hrabro, sigurni da će On biti s nama kao što je bio svih ovih prošlih godina, kada smo radili u malaksalosti, ali pod silom Svetog Duha.

49. subota, 05. decembar 2015.

Kako Bog obučava svoje radnike?

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 197-198)

Gospod disciplinuje svoje radnike da bi ih pripremio za mesta koja im je odredio. On želi da ih osposobi da obavljaju još prihvatljiviju službu. Ima onih koji žele da budu vladajuća sila i kojima je neophodno posvećenje podložnošću. Bog dovodi do promene u njihovom životu. Možda stavlja pred njih dužnosti koje oni sami ne bi izabrali. Ukoliko su spremni da ih On vodi, daće im blagodat i snagu da obavljaju te dužnosti u duhu pokornosti i korisnosti. Na taj način se osposobljavaju da zauzmu mesta na kojima će njihove disciplinovane sposobnosti doprineti da mogu da obave veliku službu.

Neke Bog obučava dozvoljavajući da prolaze kroz razočaranja i prividne neuspehe. Njegova namera je da nauče da savladavaju teškoće. On ih nadahnjuje odlučnošću da svaki prividni neuspeh pretvore u uspeh. Ljudi često plaču i mole se zbog nedoumica i prepreka s kojima se suočavaju. Međutim, ako se budu držali početka svog poverenja, čvrsto sve do kraja, Bog će učiniti da njihov put postaje jasan. Uspeh će doći dok se bore protiv prividno nesavladivih teškoća i zajedno sa uspehom će se pojaviti i najveća radost.

Jednoličan život nije najpovoljniji za duhovni rast. Neki mogu da dostignu najviše merilo duhovnosti jedino promenom uobičajenog poretkta događaja. Kada u svom proviđenju Bog vidi da je promena bitna za uspeh u izgradnji karaktera, On narušava smireni tok života. On vidi da radnik mora da bude mnogo uže povezan s Njim; i da bi se to postiglo, On ga odvaja od prijatelja i poznanika. Kada je pripremao Iliju za vaznesenje, Bog ga je vodio s mesta na mesto, da se prorok ne bi udobno smestio i tako propustio da stekne duhovnu snagu. Božji plan je bio da

Ilijin uticaj bude sila koja će pomoći mnogim dušama da steknu šire, mnogo korisnije iskustvo.

Ima mnogo onih koji nisu zadovoljni da radosno služe Bogu na mestu koje im je On obeležio ili da bez gundanja obavljaju posao koji im je stavio u ruke. Dobro je kada je čovek nezadovoljan načinom na koji obavlja dužnost, ali ne smemo biti nezadovoljni samom dužnošću samo zato što bismo radije obavljali nešto drugo. U svom proviđenju Bog pred ljudska bića stavlja službu koja će poslužiti kao lek za njihov oboleli um. Tako pokušava da ih vodi da odbace svoje sebične sklonosti koje će ih, ako se zadovolje, onesposobiti za delo koje im je pripremio. Ako prihvate i obave tu službu, njihov um će biti izlečen. Ako je odbiju, biće prepušteni sukobima sa samim sobom i sa drugima.

Neka oni kojima nije dozvoljeno da se odmaraju u tišini, već koji moraju da budu stalno u pokretu, podižući svoj šator noćas na jednom mestu, a sutra na drugom, imaju na umu da ih Gospod vodi i da je to Njegov način da im pomogne da izgrade savršeni karakter. U svim tim promenama koje su se od njih tražile, Bog treba da bude prepoznat kao njihov pratilac, njihov vodič i njihov oslonac.

50. subota, 12. decembar 2015.

Sveti Duh

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 208-210)

»A kada dođe On, Duh istine... pokaraće svet za greh, za pravdu i za sud.« (Jovan 16,13.8)

Propovedanje Reči je beskorisno bez prisutnosti i pomoći Svetog Duha; jer je taj Duh jedini uspešni učitelj božanske istine. Jedino kada je istina u srcu praćena Svetim Duhom, ona će oživeti savest i preobraziti život. Propovednik može da bude sposoban da predstavi slovo Božje Reči; on može poznavati sve njene zapovesti i obećanja, ali njegovo sejanje semena Jevanđelja neće biti uspešno ukoliko to seme nije probuđeno u život nebeskom rosom. Bez saradnje sa Božjim Duhom, nikakva količina obrazovanja, nikakve prednosti, ma koliko velike, ne mogu nekoga da pretvore u kanal svetlosti. Pre nego što je ijedna knjiga Novog zaveta bila napisana, pre nego što je ijedna propoved bila održana posle Hristovog vaznesenja, Sveti Duh se spustio na učenike koji su se molili. A onda je

svedočanstvo njihovih neprijatelja glasilo: »Ispuniste Jerusolim svojom naukom!« (Dela 5,28)

Hristos je obećao dar Svetoga Duha svojoj Crkvi i to obećanje se odnosi na nas u istoj meri kao i na prve učenike. Međutim, kao i svako drugo obećanje, ono je dato pod uslovom. Ima mnogo onih koji tvrde da veruju u Božja obećanja i da traže da se ona ispune; koji govore o Hristu i o Njegovom Duhu, ali koji ne dobijaju nikakav blagoslov, jer nisu pokorili svoju dušu vođstvu i vlasti božanske sile.

Mi ne možemo koristiti Svetog Duha, Sveti Duh treba da se koristi nama. Preko Svetog Duha Bog deluje u svom narodu »da hoćete i učinite što mu je ugodno« (Filibljanima 2,13). Međutim, mnogi ne mogu da se pokore da budu vođeni. Oni žele da sami upravljaju sobom. Upravo zato i ne primaju nebeski dar. Samo onima koji ponizno čekaju na Gospoda, koji traže Njegovo vođstvo i Njegovu blagodat, daje se dar Svetog Duha. Ovaj obećani blagoslov, koji se traži verom, donosi sa sobom i sve ostale blagoslove. On se daje u skladu s bogatstvom Hristove blagodati i On je spreman da ga izlije na svaku dušu u onoj meri u kojoj je sposobna da ga primi.

Primanje Svetog Duha je primanje Hristovog života. Samo oni koji su tako naučeni od Boga, samo oni koji na svojoj duši osećaju delovanje Svetog Duha, u čijem životu se pokazuje Hristov život, mogu da stoje kao pravi Spasiteljevi predstavnici.

Bog uzima ljude onakve kakvi su i vaspitava ih za svoju službu, ukoliko žele da se pokore Njemu. Božji Duh, primljen u dušu, oživljava sve čovekove sposobnosti. Pod vođstvom Svetog Duha um koji je neograničeno posvećen Bogu, razvija se skladno i jača da razume i ispunjava sve Božje zahteve. Slabi, kolebljivi karakter se menja i postaje snažan i čvrst. Stalnim molitvama uspostavlja se blizak odnos između Isusa i Njegovih učenika da hrišćanin postaje sličan svom Učitelju po karakteru. On dobija jasnije, šire vidike. Njegovo rasuđivanje je mnogo prodornije, njegove ocene mnogo uravnoteženije. Tako je oživljen i pokrenut životodavnom silom Sunca pravednosti da je postao sposoban da donese mnogo roda na Božju slavu.

Hristos je obećao da će Sveti Duh stanovati u onima koji se bore za pobedu nad grehom, da će pokazivati silu božanske moći da ljudskom oruđu ulije natprirodnu snagu, da će učiti one koji ništa ne znaju o tajnama carstva Božjega. Od kakve bi nam koristi bilo što je jedinorodni Božji Sin ponizio samoga sebe, izdržao kušanja lukavog neprijatelja i umro, da

nam Sveti Duh nije bio dat kao stalni, radni pomoćnik u obnovljenju da u svakom pojedinačnom slučaju ostvari ono što je učinio Otkupitelj sveta?

Sveti Duh je osposobio učenike da uzdignu samog Gospoda i vodio je pero svetih istoričara da se izveštaj o rečima i delima Isusa Hrista ostavi svetu. I danas je taj isti Duh stalno na delu, trudeći se da privuče pažnju ljudi na veliku žrtvu koja je prinesena na krstu na Golgoti, da prikaže svetu Božju ljubav prema čoveku, i da otkrije osvedočenim dušama obećanja Pisma.

51. subota, 19. decembar 2015.

Posledice primanja Svetog Duha

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 210-212)

Kada se neko potpuno isprazni od sebe, kada se iz duše izbace svi lažni bogovi, praznina se popunjava izlivanjem Hristovog Duha. Takav čovek dobija veru koja čisti dušu od svake nečistote. Čovek se usklađuje s Duhom i misli ono što je po Duhu. Nema više poverenja u sebe. Hristos mu je sve i sve u svemu. S krotošću prima istinu koja mu se neprestano otkriva i daje svu slavu Gospodu, govoreći: »A nama je Gospod otkrio Duhom svojim!« »A mi ne primismo duha sveta, nego Duha koji je iz Boga, da znamo šta nam je darovano od Boga.« (1. Korinćanima 2,10.12)

Duh koji otkriva istine, donosi u njemu i rodove pravednosti. Hristos je u njemu »izvor vode koja teče u život večni« (Jovan 4,14) On je loza Pravog Čokota, i donosi bogate grozdove roda na slavu Božju. Kakav je karakter roda koji donosi? – Rod Duha je ljubav, a ne mržnja; radost, a ne nezadovoljstvo i žalost; mir, a ne razdražljivost, zabrinutost i izmišljene nevolje. To je »trpljenje, ljubaznost, dobrota, vera, krotkost, uzdržljivost« (Galatima 5,22.23)

Oni koji su nadahnuti tim Duhom su ozbiljni saradnici Božji; nebeske sile sarađuju s njima, i oni odlaze natovareni duhom poruke koju nose. Izgovaraju reči pune zdravog smisla, iz riznice srca iznose ono što je čisto i sveto, po ugledu na Hrista.

Poruka koju treba da objavimo nije poruka od koje bismo se morali ustručavati. Njeni zastupnici ne moraju pokušavati da je prikriju, da sakriju njeno poreklo ili njenu svrhu. Kao oni koji su dali svečani zavet

Bogu i koji su opunomoćeni kao Hristovi glasnici, kao pristavi tajni blagodati Njegove, mi imamo obavezu da verno objavimo sve savete Božje.

Mi ne smemo da manje naglašavamo posebne istine koje su nas odvojile od sveta i učinile od nas ono što smo; jer su one nadahnute večnim interesima. Bog nam je dao svetlost o događajima koji se upravo događaju, i glasom i perom mi treba da objavimo istinu svetu. Međutim, upravo je Hristovo stanovanje u duši, aktivno načelo ljubavi udahnuto Svetim Duhom, ono što naše reči može učiniti plodonosnima. Hristova ljubav je sila i snaga svake vesti o Bogu koja je ikada sišla s ljudskih usana.

Dan za danom prelazi u večnost, dovodeći nas sve bliže kraju probe. Kao nikada do sada, mi se moramo moliti za Svetoga Duha da obilnije bude izliven na nas, moramo očekivati da se Njegov posvećujući uticaj oseti među našim radnicima, tako da i oni za koje rade mogu znati da su bili s Isusom i da su se naučili od Njega.

Nama je neophodan duhovni vid da prepoznamo planove neprijatelja i da kao budni stražari ukažemo na opasnost. Nama je potrebna sila s visine, tako da možemo razumeti, onoliko koliko je ljudskom umu moguće, velike teme hrišćanstva i njegova dalekosežna načela.

Oni koji se nalaze pod uticajem Božjeg Duha neće biti fanatici, već smireni i čvrsti, slobodni od svake preteranosti u mislima, u rečima, u delima. Usred zbrke zavodničkih učenja, Božji Duh će biti vodič i štit onima koji se nisu oduprli dokazima istine, On će ućutkati svaki drugi glas osim glasa koji dolazi od Onoga koji je istina.

Mi živimo u poslednjim danima, kada će zablude najprevarljivijeg karaktera biti prihvatane i verovane, dok će se istina odbacivati. Gospod će pozivati na odgovornost i propovednike i vernike zbog svetlosti koja ih je obasjala. On nas poziva da radimo vredno na okupljanju dragulja istine i na njihovom stavljanju u okvire Jevanđelja. U svojoj svojoj božanskoj lepoti oni treba da blistaju u moralnoj tami sveta. To se ne može postići bez pomoći Svetog Duha, ali uz Njegovu pomoć mi možemo učiniti sve što se od nas traži. Kada smo nadahnuti Svetim Duhom, mi se verom hvatamo za beskrajnu silu. Ništa se ne gubi od onoga što dolazi od Boga. Spasitelj sveta šalje svoje poruke duši, tako da se rasprši tama zablude. Delovanje Svetog Duha je neizmerno veliko. Upravo iz tog izvora snaga dolazi i uspeh onome koji radi za Boga.

Odvraćanje uma od sadašnje dužnosti

(Elen Vajt – Evanđeoski radnici, 225-226)

Neprijatelj se trudi da odvрати um naše braće i sestara od dela pripremanja ljudi da opstanu u ovim poslednjim danima. Njegove lukavštine su zamišljene da odvrte misli od sa dašnjih opasnosti i dužnosti. One oćnaju da, svetlost radi koje je Hristos došao s Neba da je otkrije Jovanu i prenese svome narodu, nije važna. One govore da prizori koji su upravo pred nama nisu dovoljno važni da privuku našu posebnu pažnju. One ukidaju istine nebeskog porekla i lišavaju Božji narod njegovih iskustava iz prošlosti, dajući um umesto njih lažnu nauku. »Gospod reće ovako: stanite na putevima i pogledajte i pitajte za stare staze, koji je put dobar, pa idite po njemu, i naći ćete mir svojoj!« (Jeremija 6,16)

Neka niko ne pokušava da poruši temelje naše vere – temelje koji su postavljeni u početku našeg rada uz pomoć proučavanja Reči, molitve i otkrivenja. Na tim temeljima mi smo gradili više od pedeset godina. Ljudi mogu da misle da su pronašli neki novi put, da mogu da postavie čvršće temelje od onih koji su već postavljeni; ali je to velika prevara. »Jer temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen, koji je Isus Hristos.« (1. Korinćanima 2,11) U prošlosti, mnogi su pokušavali da izgrade neku novu veru, da postavie nova načela, ali, kako dugo je opstala njihova građevina? Uskoro je pala; jer nije bila utemeljena na Steni.

Zar se prvi ućenici nisu suoćavali s ljudskim izrekama? Zar nisu i oni morali da slušaju lažne teorije; i da onda, kada su sve učinili, ostanu čvrsti i da kažu: »Jer temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen!« Tako i mi moramo da se držimo početka svog poverenja čvrsto sve do kraja.

Moćne reći su Bog i Hristos poslali ovome narodu, izvodeći ga iz sveta, malo po malo, u jasnu svetlost istine za sadašnje vreme. Sa usnama koje su dodirnete svetim ognjem, Božje sluge su objavivale poruku. Božje reći su stavile svoj pečat na verodostojnost objavljenih istina.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventistićke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za misionstvo pri Glavnom odboru
Odgovara: Laslo Galus
Umnoženo u kancelariji izdavaća - 2014.
Za internu upotrebu